

بررسی انکارهای مرتبط با توسعه پایدار در پرتو قوانین دائر بر حق بر کاربری

انرژی و حقوق بشر

منا شهریاری^۱

چکیده

توسعه در حقوق بین‌الملل در دو بُعد اقتصادی و انسانی مطرح شده است. توسعه اقتصادی، توسعه دولت‌محور است که بر رشد اقتصادی و درآمد سرانه استوار است؛ در حالی که توسعه انسانی با عنایت به الزامات حقوق بشر، براساس شاخص‌هایی همچون سطح آموزش، سطح بهداشت و سطح امید به زندگی تعریف می‌شود. در چهارچوب حقوق انرژی، دولت‌های در حال توسعه، عمدتاً در راستای دستیابی به توسعه اقتصادی به دلیل نیازهای اقتصادی حیاتی، ملاحظات زیست‌محیطی را در نظر نمی‌گیرند و به تخریب محیط زیست و بروز آلودگی‌هایی می‌انجامند که در نهایت مغایر با حقوق بشر است. به دلیل اهمیت و ضرورت موجود، جستار کنونی، پژوهشی را به شیوه تحلیلی-توصیفی در همین خصوص، به رشته تحریر درآورده است. یافته‌ها حاکی از آن است که برای دسترسی به انرژی پایدار علاوه بر وجود قوانین ناظر بر ارتقاء جایگاه اصل توسعه پایدار در حقوق بین‌الملل انرژی، وجود مکانیزم‌های سازمان یافته در سطح منطقه‌ای، فرامنطقه‌ای و جهانی برای اجرا و اعمال قواعد حقوق انرژی و رفع چالش‌های پیش‌رو ضروری به نظر می‌رسد. در واقع چالش‌هایی که توسعه پایدار با آنها مواجه است بسیار عمیق می‌باشد، به نحوی که در برخی موارد حل این چالش‌ها مستلزم همکاری‌های بین‌المللی می‌باشد. در این ارتباط نهادهای بین‌المللی می‌توانند به ارتقاء توان کشورهای حل چالش‌های انرژی کمک کنند. لذا می‌بایست اشاره نمود که دولت‌های در حال توسعه، در زمینه حقوق بین‌المللی انرژی باید تغییر الگو بدeneند. این کشورها بایستی سیاست‌هایی اتخاذ کنند که نخست زمینه‌ها و ظرفیت‌های اولیه توسعه اقتصادی آنها را فراهم کند؛ به طوری که بتوانند نیازهای اولیه مادی کشور را تأمین کند؛ سپس با رسیدن به حداقل میزان توسعه یافتنگی، بایستی سیاست‌های سابق به نحوی پیموده شود که ضمن تحقق توسعه اقتصادی، از طریق افزایش میزان دسترسی به خدمات انرژی، زمینه‌های توسعه انسانی و تحقق سایر مصادیق حقوق بشر را فراهم سازد.

کلیدواژگان: توسعه، حقوق بشر، حق بر انرژی، قوانین و مقررات، توسعه پایدار

^۱ دانش‌آموخته مقطع کارشناسی ارشد، گرایش حقوق عمومی، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد زاهدان
Monashahriari1365@gmail.com

مقدمه

توسعه پایدار، مفهومی است که نزدیک به سه دهه پیش، کمیسیون برونتلندر آن را طرح کرد و اکنون در حوزه‌های مختلف حقوق بین‌الملل رسوخ نموده است. توسعه پایدار با بعد سه‌گانه خود یعنی توسعه اقتصادی، توسعه اجتماعی و توسعه زیستمحیطی، حقوق بین‌الملل انرژی را نیز به تدریج تحت تأثیر قرار داده است. در بستر این تحولات، مفهوم انرژی پایدار مطرح شده که عمدتاً محل چالش توسعه اقتصادی و رعایت ملاحظات زیستمحیطی است. جامعه بین‌المللی در تضمین دست‌یابی به توسعه پایدار در حوزه انرژی با چالش اساسی افزایش میزان دسترسی به انرژی‌های کارآمد و تجدیدپذیر مواجه است؛ چالشی که حقوق بین‌الملل انرژی، علی‌رغم توسعه‌های مطلوب، تابه‌حال نتوانسته آن را حل نماید. شرایط پیش رو همگی مؤید این است که استفاده از انرژی‌های پاک و تجدیدپذیر به جای سوخت‌های فسیلی می‌تواند در آینده، مفهوم انرژی پایدار را محقق سازد. دست‌یابی به این هدف، مستلزم اتخاذ برخی اصول راهبردی و ترسیم الگوی واحد توسعه در حوزه انرژی است که بعضی نهادهای بین‌المللی، آن را به صورت طرح جامع ارائه کرده‌اند. سازمان‌های بین‌المللی نقش اساسی در ظهور حقوق بین‌الملل انرژی بازی می‌کنند؛ چرا که آنها پاسخ سازمان یافته جمعی به چالش تنظیم مناسبات انرژی در عصر جهانی شدن می‌باشند. با توجه به ناکافی بودن مکانیزم‌های ملی، سازمان‌های بین‌المللی تصویری بین‌المللی از حقوق انرژی را ترسیم می‌کنند و فعالیت آن‌ها منبع مشروعیت و الگوسازی برای اقدامات قانونی ملی قلمداد می‌شود. آنها به دولت‌های عضو خود از طریق ارایه کدهای رفتاری در درک اهمیت ایجاد هماهنگی در زمینه انرژی کمک نموده و آنها را ترغیب می‌کنند از کانال‌های رسمی و غیر رسمی با یکدیگر همکاری نمایند.

از نقشهای محسوس و موثر سازمانهای بین‌المللی در فرایند تنظیم و اجرای قواعد بین‌المللی، ایجاد زمینه‌های انجام مذاکرات برای تهییه اسناد بین‌المللی و ارایه استانداردها و رهنمودها در حوزه انرژی می‌باشد. ارایه و توسعه استانداردهای فنی معمولاً با مشارکت دولت‌ها، شرکت‌های فراملی بین‌المللی، سازمان‌های بین‌المللی غیردولتی و بخش خصوصی صورت می‌گیرد. چنین استانداردهایی در مواقعي بطور مستقیم الزام‌آور می‌باشند، اما در عمدۀ موارد آنها یک اثر غیر مستقیم دارد. استانداردهای رفتاری آژانس بین‌المللی انرژی اتمی و یا الزامات بانک جهانی در زمینه انجام ارزیابی‌های زیست محیطی از نمونه‌های اقدامات غیر الزام‌آور سازمانهای بین‌المللی می‌باشد. امروزه سازمان‌های بین‌المللی متعددی^۱ در حوزه حقوق انرژی فعالیت می‌کنند که تأثیرات قابل توجهی در نظام بندی این مجموعه حقوقی دارند. این سازمان‌ها عمدتاً در چارچوب سازمان ملل متحده شکل گرفته و توسعه یافته‌اند. نمونه بارز این گونه سازمان‌ها، برنامه توسعه سازمان ملل متحد، برنامه محیط زیست سازمان ملل و دپارتمان امور اقتصادی و اجتماعی سازمان ملل می‌باشد. اما علاوه بر تلاش‌های صورت گرفته توسط سیستم سازمان ملل، ابتکارات و مکانیزم‌های دیگری برای افزایش همکاری‌های بین‌المللی میان دولت‌ها در روابط شمال-جنوب و جنوب-جنوب وجود دارد. وجود چنین سازمان‌هایی برای انجام مذاکرات میان نهادهای دولتی، سازمان‌های بین‌المللی، بخش صنعت، موسسات مالی و نمایندگان جامعه مدنی لازم است، این امر حقوق بین‌الملل را تا جایگاه مقوله محیط زیست در موضوعات بین‌المللی انرژی می‌سازد.

^۱ برخی از مهمترین سازمانهای جهانی و منطقه‌ای فعال در حوزه حقوق انرژی عبارتند از:

International Organizations in the Energy Sector

International Energy Agency (IEA): [Http://Www.Iea.Org/](http://www.iea.org/)

تعاریف و مفاهیم

- توسعه: "توسعه" در لغت به معنای رشد تدریجی در جهت پیشرفت ترشدن، قدرتمندترشدن و حتی بزرگترشدن است.
 «بروکفلید» در تعریف توسعه می‌گوید: توسعه را باید بر حسب پیشرفت به سوی اهداف رفاهی نظیر کاهش فقر، بیکاری و نابرابری تعریف کنیم. به طور کلی توسعه جریانی است که در خود تجدید سازمان و سمت‌گیری متفاوت کل نظام اقتصادی-اجتماعی را به همراه دارد. توسعه علاوه بر اینکه بهبود میزان تولید و درآمد را دربردارد، شامل دگرگونی‌های اساسی در ساختهای نهادی، اجتماعی-اداری و همچنین ایستارها و دیدگاه‌های عمومی مردم است. توسعه در بسیاری از موارد، حتی عادات و رسوم و عقاید مردم را نیز دربرمی‌گیرد.^۱

- حقوق بشر: حقوق بشر اصول یا هنجارهای اخلاقی برخی معیارهای رفتاری انسان است و به طور منظم در قوانین شهرداری و بین‌الملل از آنها محافظت می‌شود. این حقوق معمولاً به عنوان حقوق اساسی و غیرقابل انکار شناخته می‌شوند که شخص ذاتاً فقط از آن جهت که انسان است از آن برخوردار است و این «ذاتی همه انسانها» است، صرف نظر از سن، ریشه قومی، محل زندگی، زبان، مذهب، قومیت، یا هر مقام دیگری. آنها به معنای جهانی بودن در همه جا و هر زمان قابل اجرا هستند و به معنای یکسان بودن برای همه هستند. در نظر گرفته می‌شود که آنها نیاز به همدلی و حاکمیت قانون دارند و به دیگران احترام به حقوق بشر را به دیگران الزام می‌کنند و به طور کلی در نظر گرفته می‌شود که نباید آنها را گرفت مگر در نتیجه دادرسی مناسب بر اساس شرایط خاص. دکترین حقوق بشر در قوانین بین‌المللی و نهادهای جهانی و منطقه‌ای بسیار تأثیرگذار بوده است. اقدامات دولتها و سازمان‌های غیردولتی اساس سیاست‌های عمومی در سراسر جهان است.^۲ ایده حقوق بشر حاکی از این است که «اگر بتوان گفت که گفتمان عمومی جامعه جهانی در زمان صلح دارای یک زبان اخلاقی مشترک است، این حقوق بشر است». ادعاهای محکم ارائه شده توسط دکترین حقوق بشر همچنان شک و تردید و بحث‌های قابل توجهی در مورد محتوا، ماهیت و توجیهات حقوق بشر را تا امروز برانگیخته است. معنای دقیق اصطلاح حق بحث‌برانگیز است و موضوع بحث فلسفی ادامه دارد. در حالی که اتفاق نظر وجود دارد که حقوق بشر طیف گسترده‌ای از حقوق را شامل می‌شود مانند حق دادرسی عادلانه، حمایت در برابر بردگی، ممنوعیت نسل‌کشی، آزادی بیان یا حق تحصیل، در مورد اینکه کدام یک از این حقوق خاص باید لحاظ شود اختلاف نظر وجود دارد. در چارچوب کلی حقوق بشر؛ برخی از اندیشمندان پیشنهاد می‌کنند که حقوق بشر باید حداقل شرط اجتناب از بدترین سوءاستفاده‌ها باشد، در حالی که دیگران آن را استانداردی بالاتر می‌دانند.^۳

- حق بر انرژی: حق بر انرژی از مولفه‌هایی تشکیل می‌شود که هر یک در ایجاد این حق و فراهم کردن امکانات بهره‌مندی از این حق برای مردم تأثیرگذارند. حق بر دسترسی به انرژی اولین عنصر تشکیل‌دهنده این حق بهشمار می‌رود و عبارت

¹ Ellis, Karen and Jodie Keane (2016). "Do we need a new 'Good for Development' label?". Overseas Development Institute.

² Littman, David G. (2013). "Human Rights and Human Wrongs". National Review. New York. The principal aim of the 1948 Universal Declaration of Human Rights (UDHR) was to create a framework for a universal code based on mutual consent.

³ Mareike Meyn (2018). "Beyond rights: Trading to win". COPLA. Archived from the original on 29 April 2011. Retrieved 19 March 2013.

است از وظیفه دولت به فراهم نمودن امکان دسترسی شهروندان به منابع انرژی (بهویژه برق، گاز و سوخت خودرو). برای تحقق عناصر دیگر حق بر انرژی باید ابتدا دسترسی به این منابع ممکن باشد. عنصر بعدی، حق دسترسی پایدار به این منابع است که مطابق آن دولت باید شرایطی را برای شهروندان فراهم کند تا بدون قطعی یا کمبود این منابع به آنها دسترسی داشته باشند و همچنین دولت نمی‌تواند دسترسی شهروندان به این منابع را بدون مجوز قانونی قطع کند؛ و در نهایت عنصری بسیار مهم و اقتصادی، که از آن به حق دسترسی مقرن به صرفه به منابع انرژی یاد می‌شود این مولفه است که به موجب آن دولت وظیفه فراهم نمودن منابع انرژی با قیمت مناسب برای مردم را بر عهده دارد؛ به عبارت دیگر، یکی از مبانی حقوقی پرداخت یارانه‌های انرژی را می‌توان این حق مردم نسبت به دسترسی مقرن به صرفه به منابع انرژی دانست.

پیشینه پژوهش

قبری (۱۳۹۹) در پژوهشی با محوریت «جهانشمولی و نسبی گرایی حق توسعه در نظام بین‌المللی حقوق بشر» بیان می‌کند که در نظام بین‌المللی حقوق بشر، حق توسعه یکی از مهمترین مصادیق نسل سوم حقوق بشر یا حقوق همبستگی است. حق توسعه یک حق مسلم بشری است که قابل سلب نمی‌باشد و به موجب آن همه افراد بشر مستحق بهره مندی، مشارکت و کمک به توسعه اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و سیاسی هستند؛ به طوری که در این فرایند حقوق بشر و آزادی‌های اساسی به طور کامل تحقق می‌یابد. این حق دارای ابعاد ملی و بین‌المللی بوده و در پی برخورداری انسان‌ها از همه حقوق بشر از طریق فرایند توسعه است. برخی معتقدند که حق توسعه با توجه به اینکه در بسیاری از اسناد بین‌المللی جهانی منعکس شده و در عمل اعضای جامعه بین‌المللی رویکردی متفق و جهان‌شمول به آن داشته‌اند و به ویژه آن که در گفتمان نظری حقوق بشر نیز طیف قابل توجهی از اندیشمندان بر رویکرد جهانشمولی تاکید ورزیده‌اند، باید حقی جهان‌شمول تلقی شود. در مقابل گروهی دیگر در خصوص حق توسعه رویکرد نسبی گرایانه دارند و بر این نظرند که اگرچه حق توسعه در اسناد بین‌المللی عام و جهانی مقرر شده، اما هر یک از دولتهاي توسعه یافته و در حال توسعه مواضع متفاوتی نسبت به آن داشته و نظر به فقدان یک درک مشترک از این حق، باید آن را نسبی تلقی کرد. لذا اگرچه در برخی اسناد بین‌المللی، دکترین و رویه دولتها رویکرد نسبی گرایی حق توسعه نیز مطرح شده است، اما در مجموع می‌توان حق توسعه را در حقوق بین‌الملل عام، جهانشمول تلقی نمود.

نادری (۱۳۹۶) در پژوهشی با عنوان «حق بر توسعه اجتماعی و نظام بین‌المللی حقوق بشر» چنین می‌نگارد که عدم تحقق حق توسعه اجتماعی علاوه بر موارد فوق آسیب‌ها و نابسامانی‌های اجتماعی و طغیان نسل جوان و فرار مغز‌ها، افزایش جرم و جنایت، بیماری‌های روانی، اعتیاد، احساس نابرابری و بی‌عدالتی، عدم مشارکت، بحران‌های سیاسی و اجتماعی، تهدید حکمیت سیاسی و... را به همراه دارد. باوجود این شرایط نگران کننده، جای کنجکاوی است که نظام بین‌المللی حقوق بشر چه مسئولیت و چه پاسخی به این موارد دارد. باوجود چنین آمارهای تکان دهنده ضروری است که عملکرد نظام بین‌المللی حقوق بشر در زمینه حق بر توسعه اجتماعی مورد بررسی قرار گیرد.

آل منصور در پژوهشی با عنوان «تعهدات دولتها در زمینه حق توسعه و انتقال فناوری» چنین اذعان می‌دارد که چکیده: حق بر توسعه به عنوان یکی از حق‌های بشری است، که در وجود مختلف اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی، آموزشی، بهداشتی و... موضوعیت دارد. حق بر توسعه دارای ابعاد ملی و بین‌المللی بوده و برخورداری انسانها از همه حقوق بشر هدفی است که از طریق فرایند توسعه دنبال

می‌شود. برخی معتقدند مسولیت اصلی تحقق حق بر توسعه بر عهده دولت بوده و مسولیت ملی است نه مسولیت جامعه بین‌المللی، در مقابل برخی نیز بر بعد بین‌المللی حق بر توسعه تأکید دارند. برای اجرایی شدن حق بر توسعه توجه به هر دو بعد ضروری است. از سویی انتقال فناوری یکی از راههای رسیدن به توسعه می‌باشد. حق بر توسعه در مرحله عمل و اجرا با موانعی از جمله عدم دسترسی به تکنولوژی و الگوهای جهانی توسعه، دانش و امکانات مادی ناکافی رو به رو می‌باشد. لذا در رفع موانع اجرایی حق بر توسعه نقش و مشارکت نهادهای بین‌المللی می‌تواند دارای اهمیت باشد. در پژوهش حاضر بر تعهد دولتها در اجرای حق توسعه تأکید شده است و نقطه تمکز بر روی اسناد بین‌المللی بوده که در این راستا به نقش انتقال فناوری در توسعه کشورهای درحال توسعه و از سوی دیگر موانع تحقق حق توسعه از جمله اثر تحریم‌ها بر حق توسعه یک کشور توجه دارد. و از آنجا که یکی از عوامل اصلی توسعه در جامعه امروز رشد فناوری است، تعهد دول در این زمینه در صورت الزام آوربودن می‌تواند تأثیر شایانی در رشد و توسعه کشورها بالاخص کشورهای درحال توسعه داشته باشد. کلمات کلیدی: حق توسعه، تعهد دولتها، انتقال فناوری، توسعه اقتصادی، حقوق بشر.

اصغری (۱۳۹۵) در پژوهشی با محوریت «تأثیر حکمرانی خوب (بر اساس شاخص‌های بانک جهانی) بر شدت انرژی در کشورهای منتخب در حال توسعه» چنین می‌نگارد که امروزه انرژی به عنوان یکی از نهادهای مهم تولید، نقش ویژه‌ای در اقتصاد جوامع داشته و با توسعه و پیشرفت اقتصادی، اهمیت انرژی نیز به طور فزاینده‌ای افزایش می‌یابد. اما از آنجا که منابع انرژی محدود می‌باشند، ارتقای کارآیی انرژی در فرآیند تولید و مصرف ضرورت می‌یابد. از سوی دیگر، استفاده نامناسب و غیر کارآیی پایین انرژی، منجر به پیامدهای نامطلوب زیست محیطی و مصرف غیر بهینه انرژی می‌گردد. یکی از مناسب‌ترین شاخص‌ها جهت بهینه سازی مصرف، شاخص شدت انرژی است که خود تحت تاثیر عوامل گوناگونی قرار دارد. یکی از عوامل مهم تاثیرگذار بر شدت انرژی که می‌تواند نقش قابل توجهی در مدیریت مصرف انرژی و افزایش کارآیی آن داشته باشد، کیفیت حکمرانی است. نتایج به دست آمده نشان می‌دهد که میانگین شاخص‌های حکمرانی خوب که بر گرفته از شاخص‌های بانک جهانی می‌باشد، تاثیر منفی و معنا دار بر شدت انرژی داشته است. همچنین تاثیر شاخص‌های حکمرانی خوب به صورت جداگانه نیز برآورد گردیده است که از میان آنها سه شاخص کنترل فساد، ثبات سیاسی و اثر بخشی دولت تاثیر منفی و معنا دار بر شدت انرژی در کشورهای منتخب در حال توسعه داشته‌اند. سه شاخص دیگر یعنی شاخص حق اظهار نظر و پاسخگویی، شاخص کیفیت قوانین و مقررات و شاخص حاکمیت قانون تاثیر معنا داری بر شدت انرژی کشورهای مورد مطالعه نداشته‌اند.

ایزدی (۱۳۹۱) در پژوهشی با عنوان «حق توسعه در حقوق بین‌الملل با تاکید بر حق استفاده ایران از انرژی صلح‌آمیز هسته‌ای» یادآوری می‌شود که «حق توسعه» از جمله حقوقی است که ضمن توافق بین‌المللی بر وجود آن، مباحثات و مناقشات زیادی را در جامعه بین‌المللی برانگیخته است. اصطلاح «حق توسعه» که از دهه هفتاد بکار گرفته شده است، تقریباً توجه همه کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه را با رویکردهای متفاوتی به خود جلب نموده است. گرچه حق توسعه به عنوان یک حق انسانی، در بیانیه‌ها، اسنادنامه‌ها و اعلامیه‌ها در سطوح ملی، منطقه‌ای و بین‌المللی جایگاه خاصی را به خود اختصاص داده است، اما هیچ سند مدون و معاهده بین‌المللی‌الزام آور در این زمینه به تصویب نرسیده است و تنها در سال ۱۹۸۶ به صدور و تصویب «اعلامیه حق توسعه» توسط مجتمع عمومی سازمان ملل متحد محدود گشته است. «اعلامیه حق توسعه» با موانع، ضعفها و ابهاماتی روپرور است که مانع از تبدیل آن به یک معاهده بین‌المللی شده که ضرورت مذاقه و بررسی دارد. به عنوان یکی از مصادیق حق توسعه می‌توان به انرژی هسته‌ای اشاره کرد که این انرژی دارای فناوری پیشرفت‌های است که دستیابی به آن برای همه کشورها میسر نیست. از این رو

دستیابی به انرژی هسته‌ای امروزه یکی از مسائل اختلافی بین کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه است و به همین دلیل، نسبت به توسعه خود عقب نشینی نکرده و متوجه قوانین موجود با رویکرد حق بر توسعه می‌گردد.

توسعه سازمانی چارچوب سازمان ملل متحد

سازمان‌های متعددی در گستره سازمان ملل متحد در زمینه انرژی پایدار فعال هستند که هر کدام بخشی از اهداف انرژی پایدار را تحقق می‌بخشند. برای افزایش کارایی این سازمان‌ها و جلوگیری از موازی کاری در این حوزه، شبکه‌ای موسوم به «انرژی سازمان ملل»^۱ ایجاد شده است. این شبکه، ساز و کار ایجاد هماهنگی میان ارگانهای سازمان ملل در خصوص انرژی است که در سال ۲۰۰۴ برای تضمین انسجام در پاسخ سازمان ملل به چالش‌های پیش روی نظام مزبور در حوزه انرژی ایجاد شد. کارکرد شبکه انرژی سازمان ملل معطوف سه حوزه زیر می‌شود که هر حوزه دو رکن متولی اصلی دارد:

- دسترسی به انرژی: برنامه توسعه سازمان ملل و اداره امور اقتصادی و اجتماعی
- سازمان ملل متحد ۲اً مشارکت گروه بانک جهانی
- انرژی‌های تجدیدپذیر: برنامه محیط زیست سازمان ملل متحد، فایو^۳ با حمایت یونسکو^۴
- کارایی انرژی: سازمان توسعه صنعتی ملل متحد (یونیدو)^۵ و آژانس بین‌المللی انرژی اتمی^۶

ابزار مالی نهادهای مذکور برای تامین مالی پروژه‌های انرژی در حوزه‌های افزایش کارایی انرژی، افزایش دسترسی به انرژی و انرژی‌های تجدیدپذیر، تسهیلات زیست محیطی جهانی^۷ می‌باشد. در این قسمت به ترتیب موضوعات، به بررسی عملکرد سازمان‌های مذکور می‌پردازیم.

ارگان‌های فعال در زمینه دسترسی به انرژی

- برنامه توسعه سازمان ملل متحد^۸

برنامه توسعه سازمان ملل متحد یکی از آژانس‌های تخصصی سازمان ملل است که با یک سری نهادهای ملی در خصوص راه حل‌هایی در نیل به هدف کاهش پنجاه درصدی میزان فقر تا سال ۲۰۱۵ به عنوان یکی از اهداف اعلامیه هزاره همکاری می‌نماید. این برنامه، در راستای کاهش فقر، ارتقاء دسترسی به خدمات انرژی را ضروری دانسته و روی سه حوزه مهم ارتقاء دسترسی ملی و محلی به

^۱ UN-Energy Network

^۲ United Nations Department of Economic and Social Affairs (UNDESA)

^۳ The Food and Agriculture Organization (FAO)

^۴ United Nations Education, Scientific and Cultural Organization (UNESCO)

^۵ United Nations Industrial Development Organization (UNIDO)

^۶ International Atomic Energy Agency (IAEA)

^۷ Global Environment Facility (GEF)

^۸ کلیه اطلاعات و مطالب مربوط به این سازمان از سایت رسمی سازمان به آدرس زیر گرفته شده است: www.undp.org/energy

خدمات انرژی مدرن، تقویت چارچوب‌های ملی برای عرضه انرژی و تدارک منابع مالی از طریق اجرای برنامه‌های انرژی پایدار به ویژه انرژی تجدیدپذیر و طرح‌های کارایی انرژی تمرکز دارد.^۱

برنامه توسعه سازمان ملل متحده، نهاد پیشرو در کمک به افزایش دسترسی به انرژی‌های پاک می‌باشد و در راستای ترویج دسترسی جهانی به خدمات انرژی پاک، مدرن و ارزان فعالیت می‌نماید. در این راستا این برنامه از طریق تامین مالی پروژه‌های انرژی از سوی تسهیلات زیست محیطی جهانی کمک‌های قابل توجهی به کشورها در حذف موانع دسترسی به انرژی‌های کلآمد و تجدید پذیر در سرتاسر جهان ارایه می‌کند.^۲

فعالیت‌های این سازمان در زمینه انرژی روی موارد زیر متمرکز است:

- تقویت چارچوب‌های سیاست‌گذاری ملی در حمایت از انرژی به منظور نیل به توسعه پایدار و کاهش فقر
- ترویج خدمات انرژی روستایی برای حمایت از رشد و عدالت
- ترویج تکنولوژی‌های انرژی پاک برای توسعه پایدار
- افزایش دسترسی به تامین مالی و سرمایه‌گذاری در حوزه انرژی پایدار.

برنامه توسعه سازمان ملل متحده علاوه بر هماهنگ سازی اقدامات سیستم سازمان ملل، قادر به تبیین استراتژی‌هایی برای ارتقاء ظرفیت همکاری در خصوص موارد فنی و اجرای پروژه‌های انرژی می‌باشد. این نهاد روی نقش محوری و اساسی انرژی در حمایت از ابعاد اقتصادی، اجتماعی و زیست محیطی توسعه پایدار تاکید می‌نماید. تلاش‌های برنامه توسعه سازمان ملل در افزایش دسترسی به انرژی‌های پاک، مطمین و ارزان تاثیر بسزایی در تحقق ابعاد چندگانه توسعه پایدار دارد. این سازمان از یک سواز طریق اتخاذ رویکرد ادغامی، به کشورهای در حال توسعه در افزایش دسترسی به منابع مدرن و قابل اتكاء انرژی به منظور کاهش فقر و توسعه بهداشت کمک می‌کند و از سوی دیگر شد اقتصادی را ترویج نموده و تغییرات آب و هوایی را کاهش می‌دهد. در این راستا برنامه توسعه ملل متحدد طیف گسترده‌ای از تکنولوژی‌های انرژی پاک را در طیف گسترده، از سطح بین‌المللی تا سطح خانه، ترویج می‌نماید.^۳ کانال‌های تامین مالی این نهاد شامل دولت‌ها، تسهیلات زیست محیطی جهانی، بخش خصوصی و نهادهای جامعه مدنی می‌باشد. برنامه توسعه ملل متحدد در چارچوب «ابتکاراتی برای تولید انرژی پایدار»، کمک‌های قابل توجهی به کشورهای دنیا در خصوص ایجاد زمینه‌های تحول در الگوهای تولید و مصرف انرژی ارایه می‌نماید. برنامه توسعه سازمان ملل متحدد در حال حاضر در ۱۶۶ کشور فعال بوده و به آنها در یافتن راه حل‌هایی برای حل چالش‌های سه گانه انرژی پایدار و ظرفیت سازی در نیل به توسعه پایدار کمک می‌کند. این نهاد تا به امروز از ۲۵۰۰ پروژه مربوط به انرژی در بیش از ۱۵۰ کشور در حال توسعه حمایت نموده است. در طول دهه گذشته بیش از

^۱ <Http://Www.Un-Energy.Org/Members/Undp>

^۲ Available at: <Http: www.Undp.Org/Content/Undp/En/Home/Ourwork/Environmentandenergy/Focus Areas/Sustainable-Energy. Html#> Last visited on 27/03/2013.

^۳ رضایی‌نژاد، ایرج، حق توسعه، چاپ اول، انتشارات مجد، تهران ،۱۳۹۷، ص ۱۰۱

^۴ Initiative on Sustainable Energy

۱۰ میلیون نفر، اغلب افراد فقیر، از طریق برنامه‌ها و پروژه‌های تحت حمایت این سازمان به خدمات انرژی مدرن دسترسی یافته‌اند.^۱ کار کرد برنامه توسعه ملل متعدد به نحوی است که از فعالیت‌هایی ملی در نیل به توسعه پایدار حمایت می‌کند. حدود ۷۰ درصد از ادارات ملی برنامه توسعه ملل متعدد در زمینه برنامه‌های انرژی پایدار فعال می‌باشند که حوزه‌های اصلی آنها کارایی انرژی، انرژی تجدیدپذیر و برنامه ریزی انرژی است. برنامه توسعه ملل متعدد با توجه به نقش خود به عنوان آژانس اجرایی تسهیلات زیست محیطی جهانی، حضور فعالی در کشورهای در حال توسعه و کشورهای با اقتصاد در حال گذر دارد. از سال ۱۹۹۶ تا سال ۲۰۰۰، این رمان در بیش از ۲۰۰ برنامه کمک مالی تسهیلات زیست محیطی مشارکت نموده است. برنامه توسعه ملل متعدد همچنین آژانس اجرایی برای برنامه وام‌های کوچک تسهیلات زیست محیطی جهانی می‌باشد که مبالغی تا سقف ۵۰ هزار دلار برای تغییرات آب و هوایی و پروژه‌های فرسايش زمين اختصاص می‌دهد.^۲

- دپارتمان امور اقتصادی و اجتماعی سازمان ملل^۳

دپارتمان امور اقتصادی و اجتماعی سازمان ملل به کلیه کشورهای جهان کمک می‌کند تا با چالش‌های اقتصادی زیست محیطی و اجتماعی ۵۰ سال آتی مقابله کنند. ماموریت دپارتمان مذکور که ترویج توسعه برای همه است ایجاد برابری و تعادل مطلوب میان کلیه کشورهای جهان اعم از بزرگ و کوچک، توسعه یافته و در حال توسعه می‌باشد. دپارتمان در چارچوب اهداف توسعه سازمان ملل متعدد در زمینه طیف وسیعی از موضوعات شامل کاهش فقر، برابری جنسیتی، تغییرات آب و هوایی و توسعه پایدار فعالیت می‌کند و از تلاش‌ها برای نیل به اهداف اعلامیه هزاره که کاهش فقر را نقطه ثقل روندهای توسعه می‌داند حمایت می‌کند. در این ارتباط دپارتمان در سطوح ملی، منطقه‌ای و جهانی با شرکاء خود همکاری نزدیکی در کمک به کشورها در تنظیم و اجراء استراتژی‌های توسعه‌ای ملی دارد.^۴ کارکردهای این دپارتمان شامل موارد زیر است:

- تجزیه تحلیل، ایجاد و ارایه طیف گسترده‌ای از اطلاعات در زمینه موضوعات توسعه ای
- طرح وحدت لحاظ چالش‌های اقتصادی و اجتماعی در کنفرانس و اجلاس‌های بین‌المللی
- حمایت از شکل گیری سیاست‌های توسعه ای، استانداردها و قواعد جهانی
- کنترل و حمایت از اجرای موافقتنامه‌های بین‌المللی

^۱ UNDP, Environment, Energy And UNDP, P.1. available at: <http://www.undp.org/content/undp/en/home/ourwork/Overview.html> Last visited on 27/03/2013.

^۲ ایده، آسیبورن، کراوزه، کاتارینا، روساس، الن، ۱۳۹۲، حقوق اقتصادی اجتماعی و فرهنگ، ترجمه حمید قنبری، چاپ دوم، مجمع علمی و فرهنگی مجد، ۲۶۵ تهران، ص

^۳ کلیه اطلاعات و مطالب مربوط به این سازمان از سایت رسمی سازمان به آدرس زیر گرفته شده است

www.un.org/desa

^۴ سن، آمارتیا کومار، توسعه به مثابه آزادی، ترجمه وحید محمودی، چاپ چهارم، انتشارات دانشگاه تهران، تهران، ۱۳۹۴، ص ۴۶۲

• کمک به دولت‌های عضو در لحاظ چالش‌های توسعه‌ای از طریق اتخاذ طیف گسترده‌ای از فعالیت‌های ظرفیت سازی برای توسعه^۱

عمده تمرکز این نهاد در ارتباط با مقوله انرژی، معطوف مساله تغییرات آب و هوایی است. دپارتمان، مذاکرات میان دولت‌های عضو در بسیاری از سازمان‌های بین‌الدولی در خصوص تغییرات آب و هوایی را تسريع نموده و در موقع لحاظ چالش تغییرات آب و هوایی رویکرد ادغامی زیست محیطی، اقتصادی و اجتماعی توسعه پایدار را ترویج می‌نماید. دپارتمان در ترویج این رویکرد به کمیسیون توسعه پایدار نیز کمک می‌کند. دپارتمان همچنین نقش اساسی در کمک به دولت‌ها در ظرفیت سازی برای طراحی و اجرای استراتژی‌های ملی توسعه پایدار در ارتباط با تغییرات آب و هوایی داشته و به کشورهای عضو کمک می‌کند تا هم‌زمان با کنترل انتشار گازهای گلخانه‌ای و تعدیل پدیده تغییرات آب و هوایی، مکانیزم‌هایی برای توسعه اقتصادی داشته باشند. این نهاد به منظور توسعه ظرفیت ملی برای پیشبرد پروژه‌های انرژی و ارتقاء تکنولوژی‌های انرژی، حمایت فنی و خدمات مشاوره‌ای به دولت‌ها ارایه می‌دهد. حمایت از مذاکرات بین‌الدولی در خصوص انرژی در سطوح ملی، منطقه‌ای و بین‌المللی، هماهنگ‌سازی فعالیت‌های انرژی در چارچوب سیستم سازمان ملل، ارزیابی گزینه‌های انرژی و تحلیل موضوعات و ارایه پیشنهادات از سایر عملکردهای دپارتمان می‌باشد. فعالیت‌های دپارتمان در زمینه انرژی، توسط کمیته انرژی و منابع طبیعی برای توسعه، کمیسیون توسعه پایدار، شورای اقتصادی و اجتماعی و مجمع عمومی سازمان ملل هدایت می‌شود.^۲ عملکرد دپارتمان در حوزه انرژی عمدتاً معطوف موارد پنجگانه زیر می‌باشد:

کارایی انرژی: دپارتمان از طریق پروژه‌های همکاری فنی خود که به منظور افزایش کارایی انرژی از طریق استانداردسازی صورت می‌گیرد به دولت‌ها کمک می‌کند. از نمونه‌های این ابتکارات «تولید و مصرف پایدار: انرژی و صنعت»^۳ در می ۲۰۰۶، و «مطالعات موردی تبدیل شکل بازاری کارایی انرژی و انرژی تجدیدپذیر»^۴ در آپریل ۲۰۰۷ می‌باشد.

انرژی‌های تجدیدپذیر: دپارتمان در اجرای پروژه‌های انرژی‌های تجدیدپذیر به کشورهای منقاضی کمک می‌کند. در برخی کشورها نظری چین این کمک به شکل تجاری سازی تکنولوژی‌های انرژی تجدیدپذیر بوده است در حالی که در کشورهای عرب، آن در راستای تقویت سیاست‌های توسعه‌ای انرژی تجدیدپذیر می‌باشد. در سال ۲۰۰۶ این دپارتمان با حمایت دولت ایسلند کنفرانسی برای تبادل تجارب در زمینه تولید و استفاده از هیدروژن از منابع انرژی تجدیدپذیر برگزار نمود.

سوخت‌های فسیلی پاک: دپارتمان تشكل‌های بین‌المللی را سازماندهی می‌کند که در آنها متخصصین برای بحث و بررسی در خصوص استراتژی‌های تکنولوژی پاک که بتواند هزینه‌های تولید و سطح انتشار گازهای گلخانه‌های گلخانه‌های را پایین آورد دور هم جمع می‌شوند. در این خصوص می‌توان به برگزاری سمپوزیم بین‌المللی در زمینه گاز طبیعی و توسعه پایدار در فوریه ۲۰۰۶ و کارگاه توسعه انرژی پایدار در نوامبر ۲۰۰۷ اشاره کرد.

قاری سیدفاطمی، سید محمد، حقوق بشر در جهان معاصر(درآمدی بر مباحث نظری: مفاهیم، مبانی، قلمرو و منابع)، جلد ۱ چاپ چهارم موسسه مطالعات^۱ و پژوهشی حقوقی شهر دانش، ۱۳۹۷، ص ۸۳

شایگان، فریده، طرح گروهی ظرفیت سازی ملی برای ارتقاء حقوق بشر و دسترسی بیشتر به عدالت: حق توسعه چاپ اول، انتشارات دانشگاه تهران، تهران،^۲ ۱۳۸۸، ص ۲۱

^۳ Sustainable Consumption and Production: Energy and industry

^۴ Case Studies of Market Transformation, Energy Efficiency and Renewable Energy

ذخیره و نگهداری کربن: دپارتمان مرجعی برای متخصصین سراسر جهان در درک هرچه بیشتر پتانسیل تکنولوژی ذخیره و نگهداری کربن برای کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای است. نشست گروه متخصصین سازمان ملل در خصوص ذخیره و نگهداری کربن و توسعه پایدار در سپتامبر ۲۰۰۷ در این راستا می‌باشد.

الگوهای تولید و مصرف انرژی: دپارتمان همراه با برنامه محیط زیست سازمان ملل، سیاست‌هایی را ترویج می‌کند که استفاده مطلوب از منابع توسط صنعت، دولتها و افراد را ترویج می‌نماید. در این راستا تلاش‌های متعددی توسط دپارتمان صورت گرفته است که توسعه صنعتی برای دورنمای توسعه پایدار قرن بیست و یکم در سال ۲۰۱۲ و ترویج الگوهای مصرف خانگی منطبق با آب و هوا در آپریل ۲۰۰۷ از نمونه‌های بارز آن هستند.^۱

بند سوم: بانک جهانی^۲

گروه بانک جهانی در طول جنگ جهانی دوم در کنفرانس «برتون وودز»^۳ در سال ۱۹۴۴ ایجاد شد. بانک جهانی در دو مفهوم عام و خاص بکار می‌رود. در مفهوم عام بانک جهانی عبارت است از گروه بانک جهانی که متشکل است از بانک بین‌المللی ترمیم و توسعه، که فعالیت آن روی کشورهای با درآمد متوسط (در حال توسعه) مرکز است؛ موسسه توسعه بین‌المللی که حوزه فعالیت‌های آن فقیر ترین کشورهای جهان است؛ شرکت مالی بین‌المللی که منابع سرمایه گذاری‌های را تامین کرده و مشاوره و حمایت‌های فنی برای دولتها فراهم می‌سازد؛ میگا که تضمیناتی برای سرمایه گذار خارجی در قبال زیانهای ناشی از ریسک‌های تجاری فراهم می‌سازد؛ و ایکسید که نهادی برای حل و فصل اختلافات میان سرمایه گذاران خارجی و کشورهای میزبان در امور سرمایه گذاری است. در مفهوم خاص بانک جهانی تنها شامل بانک بین‌المللی ترمیم و توسعه می‌شود. هدف اصلی فعالیت‌های مجموعه بانک جهانی کاهش فقر است. از آنجایی که دسترسی به انرژی پایدار برای کاهش فقر ضروری است، گروه بانک جهانی در راستای نیل به این هدف برنامه‌های منسجمی برای حمایت از انرژی پایدار دارد. گروه بانک جهانی با شناسایی چالش‌ها و فرصت‌های انرژی، به طرح «انرژی پایدار برای همه» سازمان ملل متحد پیوسته است که از همه کشورها، جامعه مدنی و بخش خصوص درخواست می‌نماید تا سال ۲۰۳۰ به اهداف اساسی این طرح برسند. چالش‌های بانک جهانی در نیل به اهداف این طرح عبارتند از:

- افزایش دسترسی به انرژی ارزان قیمت برای مصرف کنندگان کم درآمد
- ترویج الگوهای مصرف انرژی به سمت کارایی انرژی در اقتصادهای انرژی محور
- تسبیل جهش به سمت منابع انرژی پاک^۴

گروه بانک جهانی از طریق اعطاء وام، حمایت فنی و ظرفیت سازی برای تحقق دسترسی به انرژی پایدار در تلاش جهانی سهیم بوده و در کنار دولتهای سرمایه گذاران و وام دهنده‌گان، با سازمان‌های غیر دولتی، سرمایه گذاران خصوصی و مجریان پژوهش‌های انرژی همکاری می‌کند. کارکرد اصلی بانک جهانی در تحقق ایده انرژی پایدار، تامین مالی پژوهش‌های انرژی است. تا دهه ۱۹۷۰ تامین مالی

۱ قانعی، محسن، جایگاه حق توسعه از منظر حقوق بشر بین‌المللی، چاپ اول، انتشارات نگاه بین‌المللی، تهران، ۱۳۹۷، ص ۵۸-۱۵۹

۲ کلیه اطلاعات و مطالب مربوط به این سازمان از سایت رسمی سازمان به آدرس زیر گرفته شد www.worldbank.org/energy

۳ Berton Woods

۴ قانعی، محسن، جایگاه حق توسعه از منظر حقوق بشر بین‌المللی، چاپ اول، انتشارات نگاه بین‌المللی، تهران، ۱۳۹۷، ص ۱۳۹-۴۲۳

پروژه‌ها عمدها توسط شرکت‌های فعال در حوزه انرژی صورت می‌گرفت، اما با شروع روند ملی شدن منابع انرژی، تامین مالی پروژه‌های انرژی توسط دولت‌ها آغاز شد که در اکثر موارد به علت عدم کفايت منابع مالی لازم، نهادهای مالی بین‌المللی نظیر بانک جهانی به کمک دولت‌ها می‌آيند. امرزوه ميليونها نفر در سراسر جهان از مزاياي تامين مالی بانک جهانی در زمينه انرژي منتفع می‌شوند. ابزارهای تامين مالی گروه بانک جهانی خطرات و ريسک‌های اجرای پروژه‌های انرژی را برای سرمایه‌گذاران خصوصی کاهش می‌دهد. همچنین سياست‌ها و راهنمایي‌های بانک جهانی به دولت‌ها در ايجاد شرایط لازم برای جذب سرمایه‌گذاری خصوصی در حوزه انرژي کمک می‌کند. از زمان برگزاری اجلاس ريو +٢٠ ٢٠١٢، ٦١ کشور به عنوان ميزبان اجرای طرح «انرژي پایدار برای همه» از سوی بانک جهانی انتخاب شده‌اند. ٢٥ کشور از مجموعه اين ٦١ کشور متعلق به قاره آفریقاست که ٨٠٪ جمعيت جهانی فاقد دسترسی به انرژي را تشکيل ميدهند. «برنامه همکاري مديريتي بخش انرژي»^۱ که تحت نظارت گروه بانک جهانی است، ارزیابی سريعي از نحوه عملياتي شدن اين طرح‌های انرژي صورت داده است. اين برنامه متعاقباً يك طرح همکاري فني برای دسترسی به انرژي در ٥ کشور در حال توسعه ارياه خواهد داد. برای ايجاد زمينه‌های دسترسی به خدمات انرژي مدرن تا سال ٢٠٣٠، سالانه ٤٨ ميليارد دلار سرمایه‌گذاری جديد لازم است. برای بسياري از کشورها دو ابزار مالي اصلی گروه بانک جهانی، بانک بین‌المللی ترميم و توسعه و موسسه توسعه بین‌المللی، بزرگترین ساز و کار بین‌المللی برای تامين مالی پروژه‌های انرژي است. در اين راستا بانک بین‌المللی ترميم و توسعه برای کشورهای با درآمد متوسط و موسسه توسعه بین‌المللی به کشورهای فوق العاده کم درآمد، دو سوم مبلغ کل ٤١ ميليارد دلار بانک جهانی برای کمک به برنامه‌های انرژي ميان سال‌های ٢٠٠٧ تا ٢٠١١ را تامين نموده‌اند. يك سوم ديجر از طريق همکاري مالي بین‌المللی و اعطاء وام به بخش خصوصي تامين شده است. تقريباً يك سوم کمک‌های بانک جهانی ترميم و توسعه و موسسه توسعه بین‌المللی در زمينه انرژي، در حوزه انرژي‌های تجدیدپذير و کارايي انرژي است و بقие به اصلاح ساختار انرژي و توزيع و انتقال آن مربوط می‌شود.^٢ البته بانک جهانی در راستاي عملياتي نمودن سياست‌های انرژي پایدار خود، ابزارهایش را به طور انتخابي به کار می‌گيرد. برای مثال آن تامين مالی را با مساعدت ظرفيت سازي و انتقال دانش ترکيب می‌کند. در مواقعی که تامين اعتبار پروژه کافی است، سازمان همکاري مالي بین‌المللی می‌تواند وامهایي را تدارک ديده و ميگا می‌تواند برای حمایت از سرمایه‌گذاران خصوصي تضمین‌های را ارياه دهد. اگر آنها کافی نبودند، بانک بین‌المللی ترميم و توسعه يا انجمن توسعه بین‌المللی می‌تواند به منظور حمایت از سرمایه‌گذار خصوصي به ويژه در مواقعی که ريسک اصلی پروژه مربوط به نحوه اجرای دولتی است، تضمین‌های محدودی ارياه کند. گروه بانک جهانی در عين حال که از کارايي انرژي حمایت می‌کند، از سیستم‌های انرژي بر منابع تجدیدپذير انرژي مثل انرژي‌های بادی و خورشیدی نيز حمایت می‌کند. هزينه‌های شروع طرح‌های انرژي تجدیدپذير بالاخص برای کشورهای در حال توسعه بالاست. گروه بانک جهانی برای کاهش اين هزينه‌ها، کمک‌های فني و مالي به اينگونه کشورها ارياه می‌کند. بانک جهانی با کمک کشورهای توسعه يافته و از طريق ارياه تضمین‌های لازم، سرمایه‌گذاری بخش خصوصي را در حوزه انرژي تجدیدپذير و کارايي انرژي در کشورهای در حال توسعه افزایش داده است. سازمان همکاري مالي بین‌المللی با کمک ساير نهادهای گروه بانک جهانی برای ارياه راهنمایي مطلوب و اجرای استانداردهای انرژي و افزایش تولید انرژي کارآمد همکاري می‌کند.^٣ در عين

^۱ Energy Sector Management Assistance Program (ESMAP)

وسوي مير كلائي، سيد طه، جهان شمولی و نسبی گرایي حقوق بشر (رهیافت اسلامی)، چاپ اول، انتشارات دانشگاه علوم قضائي و خدمات اداري، تهران، ۹۳، ص ۱۳۹۸

پري، مايكل، «آيا حقوق بشر جهانی است؟ چالش نسبی گرا و موضوعات مرتبط»، در: حقوق بشر (نظريه ها و رویه ها)، تاليف و ترجمه حسين شريفى طرازکوهی، چاپ اول، انتشارات بنیاد حقوقی ميزان، تهران، ۱۳۹۶، ص ۳۵

حال، این نهاد کشورها را از اختصاص سوبسیدهای زیاد به سوختهای فسیلی باز می‌دارد. استراتژی تامین مالی بانک جهانی در نیل به انرژی پایدار دارای نتایج زیر بوده است:

- گروه بانک جهانی در فاصله سالهای ۲۰۰۸ الی ۲۰۱۱ سالانه حدود ۱۰۶ میلیارد دلار برای تامین مالی پروژههایی که مستقیماً روی افزایش دسترسی به انرژی در ۶۰ کشور نقش داشته است مشارکت نموده است.
- تعهدات انرژی تجدیدپذیر بانک جهانی از مبلغ ۱۰۵ میلیارد دلار در سال ۲۰۰۸ الی ۲۰۰۹ به ۳ میلیارد دلار در سال ۲۰۱۰ الی ۲۰۱۱ رسیده است. دو سوم این مبلغ به پروژههای بزرگ انرژی‌های تجدیدپذیر و یک سوم نیز پروژههای کوچک اختصاص داشته است.
- تامین مالی گروه بانک جهانی برای ارتقاء کارایی انرژی از سال ۲۰۰۸ بالغ بر ۱۰۵ میلیون دلار افزایش یافته است. این طرح‌ها به کشورها در اجرای پروژههای کارایی انرژی و به بانکهای محلی در اعطاء وام به صنایع و بخش خصوصی برای سرمایه‌گذاری در کارایی انرژی کمک نموده است.
- بانک جهانی در سال ۲۰۱۲، ۸۰۲ میلیارد دلار صرف حمایت از انرژی پاک نموده است که از این مبلغ حدود ۶۳ میلیارد دلار برای تامین مالی پروژههای انرژی تجدیدپذیر اختصاص یافته است. به گفته نایب رئیس توسعه پایدار بانک جهانی، تامین مالی در حوزه انرژی تجدیدپذیر در سال ۲۰۱۲ یک جهش قابل توجهی داشته است که بخشی از روند مستمر افزایش تخصیص منابع مالی در چند سال اخیر بوده است^۱.

بانک جهانی در کنار اجرای مهم ترین کارکرد خود در حوزه انرژی که تامین مالی است در موارد زیر نیز نقش موثری دارد:

از زیبایی پیشرفت‌ها در نیل به انرژی پایدار: ارزیابی پیشرفت تحقق ایده انرژی پایدار مستلزم جمع آوری اطلاعات است. گروه بانک جهانی در زمینه تهیه و ارایه گزارش‌های دوره‌ای به سایر سازمان‌ها در خصوص ارزیابی تلاش‌ها در نیل به توسعه پایدار پیشرو است.

انتشار دانش از طریق تبادل اطلاعات: گروه بانک جهانی دولتها را به سمت عملکرد مطلوب در زمینه کارایی انرژی سوق می‌دهد و بازیگران این عرصه را برای تبادل اطلاعات و انتقال تجربه دور هم گرد می‌آورد. این ابتکار بسترها مطلوبی برای فعالیت‌های تبادلی شمال – جنوب و جنوب – جنوب فراهم می‌سازد.

کمک به کشورها در پیشبرد برنامه‌های سرمایه‌گذاری در حوزه انرژی: در این راستا بانک جهانی به دولتها در تشخیص کمبودهای انرژی کمک نموده و طرح‌های وی را توسعه می‌دهد. بانک جهانی همچنین از طریق ظرفیت سازی و ارایه کمک‌های سنی و علمی به کشورها، در افزایش دسترسی به انرژی پایدار مشارکت دارد^۲.

ارگان‌های فعال در زمینه انرژی‌های تجدیدپذیر

حبيبی، همایون و سوده، شاملو، «نقش دیوان بین المللی دادگستری در توسعه حقوق بین الملل»، فصلنامه پژوهشن حقوق عمومی، سال پانزدهم، ۱ شماره ۴۱، ۱۳۹۲، ص ۶

موسوی میر کلائی، سید طه، جهان شمولی و نسبی گرایی حقوق بشر (رهیافت اسلامی)، چاپ اول، انتشارات دانشگاه علوم قضائی و خدمات اداری، تهران، ۱۳۹۷، ۱۲۱ ص ۱۳۹۷

- برنامه محیط زیست سازمان ملل متحد^۱

در چارچوب کنفرانس استکهلم ۱۹۷۲ علاوه بر توسعه هنجاری توسعه سازمانی نیز حاصل شد و یک رکن دائمی تحت عنوان «برنامه محیط زیست سازمان ملل متحد»^۲ به منظور ایجاد هماهنگی بیشتر میان نهادهای فعال سازمان ملل در زمینه محیط زیست در نایروبی کنیا ایجاد شد. امروزه برنامه محیط زیست سازمان ملل از سازمان‌های فعال در ایجاد ترتیبات سازمانی در حوزه حقوق بین‌الملل انرژی است که به عنوان یکی از ارکان فرعی مجمع عمومی سازمان ملل متحد، مرکز اصلی فعالیت‌های سازمان در خصوص انرژی تجدیدپذیر بوده و گزارش‌های دو سالانه تحت عنوان «دورنمای محیط زیست جهانی»^۳ منتشر می‌کند. کارکردهای اصلی این نهاد عبارتند از:

- افزایش توانایی کشورها در مدیریت مطلوب محیط زیستی
- تدارک زمینه‌های برگزاری کنفرانس‌ها مذاکرات و موافقت نامه‌های بین‌المللی
- ایجاد فضای علمی در زمینه مشکلات زیست محیطی و حل آنها

برنامه محیط زیست سازمان ملل متحد نه تنها سطح آگاهی‌های عمومی در خصوص انرژی پایدار را ارتقا می‌دهد بلکه همچنین به سیاست گذاران و تصمیم‌گیران چگونگی استفاده مطلوب از مکانیسم‌های موجود را نشان می‌دهد. این برنامه به دولتها و سازمان‌ها امکان عملیاتی نمودن ایده توسعه پایدار را نه تنها از طریق ابزارها و منابع مالی بلکه از طریق مهارت‌های مورد نیاز در استفاده از این منابع و ابزارها فراهم می‌سازد. هدف نهایی برنامه محیط زیست سازمان ملل متحد قادر سازی دولتها به اتخاذ امه‌های ملی متناسب با شرایط خود به منظور تدارک انرژی‌های کارآمد و تجدیدپذیر می‌باشد. در این راستا این سازمان سه کارکرد اصلی دارد:

- تجزیه و تحلیل؛ ارزیابی دقیق از فرصت‌های کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای از طریق استفاده از تکنولوژی‌های جدید همچنین ترویج قواعد و استانداردهای جهانی برای این تکنولوژی‌ها
- ابتکارات مالی؛ زمینه سازی ترویج سرمایه گذای بخش خصوصی، انجام فعالیت‌های آموزشی و عملی برای ارتقاء مکانیزم‌های مالی به منظور ایجاد بازار تکنولوژی‌های مدرن انرژی
- حمایت خط مشی؛ ترویج آموزش و حمایت از توسعه و برنامه ریزی در حوزه انرژی در انطباق با استانداردهای جهانی^۴

برنامه محیط زیست سازمان ملل، در اجرای کارکردهای خود با سایر نهادهای سازمان ملل متحد همکاری نموده و خدمات مشاوره‌ای به آنها ارایه می‌کند که شامل هیئت بین‌الدولی تغییرات آب و هوایی و صندوق آب و هوایی سبز کنوانسیون ساختاری سازمان ملل در خصوص تغییرات آب و هوایی می‌باشد. برنامه مذکور از طریق اجرای کارکردهای خود، دولتها را تشویق می‌نماید تا این اصول را به برنامه‌های عملیاتی تبدیل نمایند. زمانی هم که مساله کمبود منابع مالی دولتی مطرح می‌شود، نهاد مذکور به بخش خصوصی

^۱ کلیه اطلاعات و مطالب مربوط به این سازمان از سایت رسمی سازمان به آدرس زیر گرفته شده است:

www.unep.org/energy/

^۲ United Nation Environment Program(UNEP)

^۳ World Energy Prospective

^۴ موسوی میر کلائی، سید طه، میرعباسی، سید باقر و رئیسی، لیلا، «جهان شمولی و نسبی گرایی حقوق بشر در رویکرد اسلام و رویه‌ی دولت‌های اسلامی»،

فصلنامه‌ی دیدگاه‌های حقوق قضایی، شماره‌ی ۶۷، ۱۳۹۳، ص ۲۴

کمک می‌کند تا سرمایه گذاری‌هایی در بخش انرژی در کشورهای در حال توسعه فراهم سازد. – برنامه انرژی یونپ آثار زیست محیطی تولید و مصرف انرژی از تغییرات آب و هوایی جهانی گرفته تا آلودگی هوایی محلی را مورد لحاظ قرار میدهد. آن همچنین با انرژی‌های تجدید پذیر، کارایی انرژی و موضوعات تامین مالی انرژی سروکار دارد. هدف یونپ درج بعد زیست محیطی در تصمیمات بخش انرژی است. یونپ از طریق همکاری با طیف گسترده‌ای از شرکاء به توسعه و اجرای رویکردهایی برای ارزیابی ابعاد زیست محیطی سیاست‌های انرژی، تغییرات آب و هوایی، اصلاح بخش انرژی، کارایی انرژی و حمل و نقل کمک می‌کند. برای مثال یونپ به کشورهای در حال توسعه در زمینه اعمال مکانیزم توسعه پاک پروتکل کیوتو در بخش انرژی کمک می‌کند. هدف از ارایه این کمک این است که دولت‌ها بتوانند نحوه سرمایه گذاری در حوزه انرژی در چارچوب مکانیزم توسعه پاک را به خوبی تجزیه و تحلیل کنند. همچنین یونپ به موسسات مالی کمک می‌کند تا فرصت‌های سرمایه گذاری در حوزه انرژی‌های تجدیدپذیر و کارایی انرژی را بهتر شناسایی و درک کنند. پروژه‌های تحت اجرای یونپ در کشورهای آفریقایی، آسیایی و آمریکای لاتین به بخش خصوصی کمک می‌کند تا حمایت لازم از طرح‌های شرکت‌های انرژی پاک را فراهم سازد.

یکی از نقاط قوت یونپ در زمینه انرژی، شبکه نهادها و سازمان‌های همکاران، بالاخص مرکز همکاری یونپ در زمینه انرژی و محیط زیست می‌باشد. این گروه بین‌المللی از دانشمندان، مهندسین و اقتصادانان، حمایت فنی و کارشناسی از یونپ و شرکای آن در کشورهای در حال توسعه به عمل می‌آورد. در خصوص ارزیابی زیست محیطی، یونپ به کشورها در اجرای ارزیابی منابع به منظور تعیین بهترین گزینه برای سرمایه گذاری در حوزه انرژی تجدید پذیر کمک ارایه می‌نماید. یونپ اغلب توسط کشورها و کمک کنندگان به عنوان مجری پروژه‌های ملی که انتقال تکنولوژی میان کشورهای شمال و جنوب را ممکن می‌سازد و همکاری میان آن‌ها را تسهیل می‌کند انتخاب می‌شود. یونپ با ابتناء بر شبکه گسترده‌ای از سازمان‌های بین‌المللی دولتی و غیردولتی، بخش‌های خصوصی و انجمن‌های صنعتی، می‌تواند مسئولیت اجرای پروژه‌های بزرگ در زمینه توسعه پایدار را بر عهده بگیرد. برنامه محیط زیست سازمان ملل متحد با مشارکت «اتحادیه بین‌المللی حفاظت از طبیعت»^۱، و «صندوق جهانی طبیعت»^۲، استراتژی حفاظت جهانی را در دهه ۱۹۸۰ و سند مراقبت از زمین: استراتژی برای زندگی پایدار»^۳ را در جریان برگزاری کنفرانس ریو منتشر نمود که نقش محوری انرژی در تعریف رفاه بشری را به رسمیت شناخته و فصل کاملی به آن اختصاص داده است. این سازمان همچنین در سال ۱۹۸۸ زمینه‌های ایجاد هیئت بین‌الدولی تغییرات آب و هوایی^۴ را به دلیل نگرانی در خصوص افزایش انتشار گازهای گلخانه‌ای و احتمال بروز پدیده تغییرات آب و هوایی فراهم نساخت. همچنین این سازمان در سال ۱۹۸۹ زمینه‌های تصویب کنوانسیون ناظر بر نقل و انتقال برون مرزی مواد خطرناک یا همان کنوانسیون بازل را ایجاد نمود.^۵

^۱ International Union for Conservation of Nature (IUCN)

^۲ World Wide Fund for Nature (WWF)

^۳ Caring for the Earth: A Strategy for Sustainable Living

^۴ intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC)

^۵ مولایی، یوسف، «حق توسعه از ادعای سیاسی تا مطالبه حقوقی»، فصلنامه سیاست، مجله دانشکده حقوق و علوم سیاسی، شماره ۴، ۱۳۸۹، صص ۳۳۴-۳۳۵

- فایو^۱

سازمان غذا و کشاورزی سازمان ملل متحد، موسوم به فایو، در سال ۱۹۴۵ در راستای اتخاذ تلاش‌هایی برای مبارزه با گرسنگی در سطح جهانی ایجاد شد. کارکرد فایو که خدمات خود را به کشورهای در حال توسعه و توسعه یافته ارایه می‌دهد افزایش سطح تغذیه، ارتقاء بهره‌وری کشاورزی، تضمین زندگی مطلوب برای جمعیت‌های روستایی و تشریک مساعی برای رشد اقتصاد جهانی می‌باشد. کار فایو در حوزه انرژی رژی تاثیر انرژی بر کاهش فقر، امنیت غذایی، توسعه روستایی و همچنین کاهش تغییرات آب و هوایی متتمرکز است. «شعبه آب و هوایی، انرژی و تصدی» فایو، کانون فعالیت‌های فایو در زمینه انرژی قلمداد می‌شود. این شعبه پژوهه‌ای به منظور افزایش تدارک بیوفسیل، کاهش مصرف چوب و افزایش کارایی انرژی، ترویج کاربرد انرژی‌های تجدیدپذیر، تقویت مکانیزم‌های بازاری و تجاری، ارتقاء برای جنسیتی در استفاده از انرژی، لحاظ مشکلات زیست محیطی و تقویت بیوانرژی برای تدارک سیستم گرمایی اجرا می‌کند. بیوانرژی نقطه پیوند انرژی با غذا و کشاورزی می‌باشد. هدف برنامه بیوانرژی فایو، ایجاد اطلاعاتی در حمایت از تصمیم سازی برای توسعه، ایجاد و تقویت ظرفیت در همه سطوح، ارتقاء دسترسی به خدمات مدرن انرژی از طریق سیستم‌های پایدار بیوانرژی و نهایتاً تسهیل فرصت‌هایی برای تبادل و همکاری بین‌المللی در زمینه انرژی است. فایو با تأکید بر بیوانرژی خدمات خود را در حوزه‌های انرژی و تغییرات آب و هوایی، انرژی و تولید محصول، انرژی و اقتصاد، انرژی و ماهیگری، انرژی و بازآفری غذایی، انرژی و امنیت غذایی، انرژی و جنسیت و انرژی و احشام به نحو زیر ارایه می‌دهد:

- توسعه ابزارهای ارزیابی و استفاده از منابع انرژی در راستای اتخاذ تصمیم مطلوب در خصوص استراتژی و برنامه ریزی بیوانرژی
- تولید ابزارها و منابع اطلاعاتی
- افزایش آگاهی و ظرفیت سازی در ارتباط با ایجاد و اجرای برنامه‌های خط مشی
- مشارکت و همکاری^۲

فایو به کشورها کمک می‌کند از طریق طراحی و اجرای استراتژی‌های مطلوب انرژی و غذایی سطح امنیت انرژی و غذایی خود را افزایش دهنده. زمان بررسی گزینه‌های پیش رو برای ارتقاء سیستم‌های غذایی نقش انرژی قابل توجه است. بنابراین به زعم فایو، سیستم‌های غذایی برای تامین نیازهای آتی بایستی به لحاظ انرژی هوشمند باشند. بیوانرژی پایدار می‌تواند به طور قابل توجهی در نیل به سیستم‌های انرژی هوشمند غذایی سهیم باشد. این کار منجر به اتخاذ «بسته حمایتی بیوانرژی پایدار فایو»^۳ شده است. سازمان فایو به کشورها در تامین نیازهای انرژی در حوزه کشاورزی، ماهیگیری و جنگلداری از طریق تاکید به نیاز به حرکت از سمت سوخت‌های فسیلی به سمت منابع انرژی تجدیدپذیر و استفاده مدرن از زیست توده کمک می‌کند. فایو همچنین کشورهای عضو را در تقویت ظرفیت‌های انسانی و سازمانی به منظور اجرای برنامه‌های انرژی و اجرای برنامه‌های بیوانرژی در چارچوب پروتکل کیوتو

^۱ کلیه اطلاعات و مطالب مربوط به این سازمان از سایت رسمی سازمان به آدرس زیر گرفته شده است:<http://www.fao.org/energy/en>

^۲ Assefa tadeg Mesenbet(2010) Reflections on the right to development challenges and prospects,African Human Right law Journal,N.10.

^۳ FAO's Sustainable Bioenergy Support Package

یاری می‌کند. در سال ۲۰۱۲ فایو اجرای طرح چند جانبه موسوم به «برنامه هوشمند انرژی - غذا برای مردم و آب و هوا»^۱ را آغاز نمود که اگر چه روی اجرای طرح‌های ملی تاکید دارد؛ اما آن همچنین شامل اجزاء حمایتی بین‌المللی نیز می‌شود.^۲ این برنامه به لحاظ آب و هوایی جزء اساسی کشاورزی هوشمند می‌باشد و با تمرکز در موضوعات انرژی در ارتباط با چرخه محصولات کشاورزی در «ابتکار انرژی پایدار سازمان ملل»^۳ سهیم است.

ارگانهای فعال در زمینه کارایی انرژی

- یونیدو^۴

مجمع عمومی سازمان ملل متحد در ۱۷ نوامبر ۱۹۶۶ به موجب قطعنامه (XXI، ۲۱۵۲)، سازمان صنعتی ملل متحد، موسوم به یونیدو را به عنوان یک آژانس تخصصی سازمان ملل متحد ایجاد نمود. هدف اساسی این آژانس ترویج و تسريع روند صنعتی سازی کشورهای در حال توسعه بوده و در راستای کاهش فقر، جهانی سازی و پایداری زیست محیطی، توسعه صنعت انرژی و توسعه دسترسی به انرژی را بالاخص در کشورهای در حال توسعه و کشورهای با اقتصادهای در حال گذر ترویج می‌نماید. در این راستا یونیدو روی سه حوزه اصلی کاهش فقر، ظرفیت سازی تجاری و انرژی و محیط زیست تمرکز دارد. انرژی و محیط زیست جزء اولویت‌های اساسی در برنامه کارایی یونیدو می‌باشد. یونیدو مدت هاست که در پی ارتقاء روش‌های تولید به یک سطح سیستماتیک در توسعه صنعتی است. ارتقاء کارایی انرژی، مستلزم فرایندهای تصمیم گیری است که هم به اقتصادی و هم به بعد زیست محیطی توجه کند؛ چرا که آن میزان انتشار گازهای گلخانه‌ای ناشی از تولید و مصرف انرژی را کاهش می‌دهد. از این رو استراتژی‌های انرژی صنعتی پایدار که شامل اتخاذ منابع انرژی تجدیدپذیر و همچنین کارایی انرژی می‌شود برای لحاظ تغییرات آب و هوایی و شرکت به سمت دنیای اقتصادی و صنعتی مدرن ضروری می‌باشد. اجرای موافقنامه‌های زیست محیطی بین‌المللی توسط یونیدو و حوزه مهمی است که شامل همکاری با کشورهای در حال توسعه و با اقتصادهای در حال گذر در اجلاس‌های کنوانسیون ساختاری سازمان ملل در خصوص تغییرات آب و هوایی می‌شود. فعالیت یونیدو در حوزه انرژی از طریق تدارک انرژی برای صنعت، جنبه عرضه انرژی و از طریق ارتقاء کارایی مصرف انرژی، جنبه تقاضای انرژی دارد. در این راستا یونید و از ظرفیت سازی و ارزیابی نیازهای تکنولوژیکی در زمینه کارایی انرژی حمایت نموده و کمک‌های خود را در حوزه‌های زیر ارایه می‌کند:

- تولید صنعتی انرژی‌های کم کربن و کارامد
- دسترسی به انرژی‌های پاک برای استفاده مطلوب
- ظرفیت سازی برای اجرای موافقنامه‌های زیست محیطی چند جانبه

^۱ Energy-Smart Food for people and climate (ESF) Programme

^۲ Ghai Yash(2001) Human Right and Social Development program, United Nations research Institute for social development, paper N.5.

^۳ UN Sustainable Energy for All (SEFA) Initiative

^۴ کلیه اطلاعات و مطالب مربوط به این سازمان از سایت رسمی سازمان به آدرس زیر گرفته شده است:

پروژه‌های تحت اجرای یونیدو از مشارکت شرکت‌ها و موسسات خصوصی در زمینه ارتقاء کارایی در تولید و مصرف حمایت می‌کند. برنامه‌های انرژی یونیدو شامل ظرفیت سازی برای تکنولوژی انرژی تجدیدپذیر و ایجاد تجهیزات و ساختارها در زمینه انرژی در کشورهای در حال توسعه است. در این راستا یونیدو به اقتضای مناطق خاص جغرافیایی، با منع انرژی تجدیدپذیر خاص ارتباط دارد. نمونه اجرایی جالب آن استفاده از تکنولوژی خورشیدی در نواحی روستایی می‌باشد؛ رویکردی که بالاخص برای افریقای شمالی و بخش‌هایی از آسیا مناسب است. پونید و برای ترغیب سرمایه گذاری در زمینه تکنولوژی‌های انرژی تجدید اطلاعاتی در خصوص استفاده از انرژی‌های پاک منتشر می‌کند. کار یونیدو هم کمک فنی برای ارتقاء کارایی انرژی مصرفی صنعتی متمرکز است. این کارکرد اصلاحات سازمانی برای رفع موانع فنی، بازاری و مالی برای ارتقاء کارایی انرژی در صنایع متکی به انرژی می‌باشد. پونید و همچنین در راستای افزایش آگاهی‌های عمومی روی روش‌های ابتکاری تامین مالیو تولید کارآمدتر انرژی از طریق طرح‌های خودکفای انرژی فعالیت می‌کند.^۱ این مساله بالاخص در خصوص پروژه‌های هیدروراور در آمریکای لاتین و زغال سنگ در آسیا مطرح است. یونیدو به مراکز توسعه و تحقیق انرژی صنعتی در زمینه راه‌های زغال سنگ پاک، دسترسی زیاد به تدارک گاز طبیعی و تکنولوژی‌های پالایشی مدرن، مساعدت فنی ارایه می‌کند.

- آژانس بین‌المللی انرژی اتمی

آژانس بین‌المللی انرژی اتمی به دنبال طرح ایده اتم برای صلح توسط دوایت آیزنهاور رئیس جمهور وقت ایالات متحده در مجمع عمومی سازمان ملل متحد در سال ۱۹۵۳ و در پاسخ به نگرانی فزاینده ناشی از استفاده غیر صلح آمیز از انرژی هسته‌ای در ۲۹ ژوئیه سال ۱۹۵۷ ایجاد شد. این سازمان بعنوان یک سازمان بین‌الدولی تخصصی بر اساس موافقنامه‌ای که با سازمان ملل متحد دارد، بعنوان یکی از آژانس‌های تخصصی مشمول ماده ۵۷ منشور قلمداد می‌شود. بر طبق ماده ۲ اساسنامه آژانس، هدف آن ترویج استفاده‌های صلح آمیز از فناوری انرژی هسته‌ای در راه تامین صلح، سلامت و رفاه بشریت و جلوگیری از استفاده‌های غیر صلح آمیز از آن است. آژانس از طریق برنامه همکاری فنی خود به دولت‌های عضو در تدارک انرژی هسته‌ای کمک نموده و به آنها اطلاعات و مهارت‌های کافی در زمینه تکنولوژی هسته‌ای ارایه می‌نماید. ظرفیت سازی آژانس، تضمین‌های اساسی برای دولت‌های عضو در استفاده از انرژی هسته‌ای برای تولید الکتریسته یا انجام تحقیق فراهم می‌سازد. برای کشورهایی که علاقمند به استفاده از انرژی هسته‌ای در استراتژی توسعه پایدار خود می‌باشند، آژانس طیف گسترده‌ای از برنامه‌ها در رفع چالش‌های احتمالی پیش‌رو ارایه می‌کند. به طور کلی آژانس به کشورها در زمینه‌های زیر کمک می‌کند:

- ظرفیت سازی توسعه مدل‌های مدرن انرژی و آموزش به متخصصین محلی در استفاده از آنها
- منابع اطلاعاتی برای تجزیه و تحلیل زیست محیطی از انرژی و انتشار اطلاعات مرتبط با اینمی، محیط زیست و تکنولوژی
- ایجاد استانداردهای اینمی برای نیروگاه‌های هسته‌ای در حمایت از سلامتی بشر و محیط زیست
- تسهیل انتقال دانش و تکنولوژی
- تدارک تجزیه و تحلیل اساسی از موضوعات و جریانات مرتبط با انرژی

^۱ محمودی وحید(۱۳۸۹) حق دستیابی به توسعه و توسعه حق مدار، مجله اطلاعات سیاسی اقتصادی، تهران، ص ۱۷۱

• توسعه شاخص‌هایی برای ارزیابی پایداری انرژی^۱

طور کلی آژانس به اعضای خود در ایجاد ظرفیت‌ها برای تجزیه و تحلیل زیست محیطی و اقتصادی انرژی کمک می‌نماید؛ به عنوان محلی برای همکاری‌های هسته‌ای قلمداد می‌شود؛ به اعضاء خود در زمینه اعمال استانداردهای ایمنی هسته‌ای کمک می‌کند؛ و سیستمی را اعمال می‌کند که به موجب آن کلیه کشورها متعهد به استفاده غیر نظامی از انرژی هسته‌ای هستند. آژانس بین‌المللی انرژی اتمی در همکاری با «دپارتمان امور اجتماعی و اقتصادی سازمان ملل»، «آژانس بین‌المللی انرژی»، «یوروستات»^۲ و آژانس محیط زیست اروپایی^۳ مجموعه‌ای از «شاخص‌های انرژی برای توسعه پایدار»^۴ را ارایه نموده است که هدف آن تدارک اطلاعاتی در خصوص جریان‌های مرتبط با انرژی به شکلی است که به فرایند تصمیم‌گیری در سطح ملی کمک نموده و به کشورها در ارزیابی سیاست‌های انرژی در نیل به توسعه پایدار کمک کند. تلاش‌های زیست محیطی آژانس که برای ارزیابی آلاینده‌های زیست محیطی صورت می‌گیرد، به مدیریت زیست محیطی انرژی هسته‌ای کمک می‌نماید. در چارچوب آژانس بین‌المللی انرژی اتمی چندین معاهده مهم در زمینه ایمنی هسته‌ای و پسماندهای هسته‌ای تهیه شده است که همگی در راستای حفاظت از محیط زیست در قبال تشعشعات هسته‌ای ناشی از استفاده از انرژی هسته‌ای هستند. اینمی در چارچوب اسناد آژانس عبارت است از حمایت از مردم و محیط زیست در قبال خطرات رادیواکتیو. «اقدامات ایمنی شامل اقداماتی برای جلوگیری از وقوع پیشامدهای هسته‌ای و ترتیباتی برای کاهش آثار آنها در صورت وقوع می‌باشد».^۵ با توجه به این که همواره خطر انتشار مواد رادیواکیتو به محیط زیست وجود دارد، یکی از حوزه‌های مهم عملکرد آژانس در قالب مدیریت ایمنی هسته‌ای و مدیریت پسماندهای هسته‌ای حفاظت از محیط زیست است. در کنار معاهدات بین‌المللی الزام آور، تعدادی اسناد بین‌المللی غیر الزام آور نیز از سال ۱۹۸۶ توسط آژانس بین‌المللی انرژی اتمی مطابق با ماده ۳ اساسنامه^۶ آن تهیه شده است.^۷ استانداردهای ایمنی نقش کلیدی در استفاده‌های مطلوب از تکنولوژی‌های هسته‌ای در چارچوب رژیم ایمنی جهانی دارد. اینها ابزارهایی برای تقویت زمینه‌های اجرایی کنوانسیون‌های ناظر بر ایمنی هسته‌ای بوده و در تضمین حمایت از محیط زیست اعمال می‌شوند.

در خصوص کدهای رفتاری و استانداردهای آژانس در حمایت از محیط زیست میتوان اظهار داشت که به طور کلی آژانس براساس مفاد اساسنامه اش هیچ گونه اقتداری برای تقویت و ارتقاء استانداردهای ایمنی ندارد. استانداردهای اتخاذی تنها به عنوان رهنمودهایی برای کشورها تلقی می‌شود؛ چرا که تصویب آنها توافق سیاسی و فنی ناشی از مشاوره با نهادهای دولتی و تخصصی است بدون این که جنبه الزام آور داشته باشد. آژانس تنها اختیارات محدودی برای ارزیابی شرایط ایمنی تاسیسات هسته‌ای دارد. اختیار محدود

^۱ انصاری، باقر، «مبانی حقوق همبستگی»، فصلنامه حقوقی دانشگاه تهران، دوره ۴۱، شماره ۴، ۱۳۹۰، ص ۱۲۱

^۲ Eurostat

^۳ the European Environment Agency (EEA)

^۴ Energy Indicators for Sustainable Development (EISD)

^۵ international Atomic Energy Agency, Fundamental Safety Principles Safety Fundamentals ,

IAEA Safety Standards Series No. SP-1. Fundamental Safety Principles Safety Fundamentals, Vienna, 2006, P.۵

مطابق با ماده ۳ اساسنامه آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، آژانس مجاز به ایجاد و اتخاذ است ایمنی برای حمایت از سلامتی و حداقل سازی خطرات هسته‌ای برای حیات انسانها و اموال و زمینه‌های اجرای این استانداردها می‌باشد.

^۶ Norbert Pelzer, op.cit, p. 75

آژانس برای ارتقاء استانداردهای ایمنی هسته‌ای باعث شده است قواعد بین‌المللی ناظر بر ایمنی نیروگاههای هسته‌ای و تاثیرات زیست محیطی احتمالی آنها، در میان ضعیف‌ترین قواعد مرتبط با خطرات زیست محیطی فرامرزی هسته‌ای قرار گیرد. آژانس حداقل تضمین را در خصوص استانداردهای مشترک ارایه نموده و ارزیابی بین‌المللی محدودی فراهم می‌سازد؛ به طوری که به دولتها صلاحدیدی نامحدود در خصوص تشخیص موازنۀ میان موازین ایمنی و منافع اقتصادی می‌دهد. از این رو به نظر می‌رسد چارچوب کلی استانداردهای ایمنی آژانس عمدتاً مبتنی بر رعایت داوطلبانه است. به هر حال در کدهای رفتاری و استانداردهای تنظیمی آژانس نیز به دفعات از لزوم رعایت ملاحظات زیست محیطی در فرایند ایمنی هسته‌ای یاد شده است. هر چند که این اسناد بیشتر جنبه راهنمایی دارند ولی صرف درج لزوم رعایت قواعد زیست محیطی در این گونه اسناد حاکی از دغدغه زیست محیطی آژانس می‌باشد.

توسعه سازمانی خارج از چارچوب سازمان ملل متحد

در سطح منطقه‌ای نیز ابتکارهایی برای ترویج توسعه پایدار در بخش انرژی توسط سازمانهای بین‌المللی شکل گرفته است. برخی از این سازمان‌ها کمیسون‌های منطقه‌ای می‌باشند که در گستره سازمان ملل متحد فعالیت می‌کنند و برخی دیگر مستقل از سازمان ملل متحد هستند. کمیسیون‌های منطقه‌ای شامل کمیسیون اقتصادی آفریقا، کمیسیون اقتصادی اروپا، کمیسیون اقتصادی آمریکای لاتین و کارائیب، کمیسیون اقتصادی و اجتماعی آسیا و پاسیفیک و کمیسیون اقتصادی و اجتماعی اسیای غربی می‌شود. این کمیسیون‌ها از طیف گسترده‌ای از فعالیت‌های انرژی شامل همکاری فنی، مشاوره راهبردی، تحقیق، تجزیه و تحلیل، همگرایی منطقه‌ای، تبادل اطلاعات، آموزش و انتشار علم حمایت می‌کنند. با توجه به این که در گفتار قبلی به رویکرد نظام ملل متحد در خصوص مقوله انرژی پرداخته شد، و از طرفی دیگر رویکرد این کمیسون‌های منطقه‌ای می‌تواند جدا از نظام ملل متحد باشد در این قسمت تنها به سازمان‌های منطقه‌ای که است از سازمان ملل متحد توسعه یافته و عمل می‌کنند اشاره می‌شود.

- اتحادیه اروپا^۱

اروپا بزرگ‌ترین بازار جهانی انرژی منطقه‌ای با بیش از ۵۰۰ میلیون نفر و بزرگ‌ترین وارد کننده انرژی است. برخی چالش‌های پیش روی اتحادیه اروپا در حوزه انرژی عبارتند از تغییرات آب و هوایی، دسترسی به نفت و گاز، توسعه تکنولوژی و کارایی انرژی که حال آنها مستلزم همکاری بین‌المللی است. توسعه پایدار و ادغام ملاحظات زیست محیطی با فرایندهای توسعه از همان ابتدا جزء اهداف اتحادیه اروپا مندرج در مواد ۲ و ۶ معاهده موسس آن بوده است. اما تقویت ادغام محیط زیست با سیاست انرژی اتحادیه اروپا و فرایند نیل به اهداف زیست محیطی در بخش انرژی در ۱۴ اکتبر ۱۹۹۸ اجلس کمیسیون انرژی اتحادیه اروپا در کاردیف پایه گذاری شد؛ اجلاسی که در آن از شورای انرژی و سایر بخش‌ها خواسته شد تا وحدت زیست محیطی و استراتژی توسعه پایدار را محقق نمایند. همچنین در ماده ۳۷ منشور حقوق اساسی اتحادیه اروپائی در دسامبر ۲۰۰۰ تحت عنوان حفاظت از محیط زیست آمده است که حفاظت گسترده از محیط زیست و ارتقاء وضعیت زیست محیطی بایستی براساس اصل توسعه پایدار در سیاست‌های اتحادیه گنجانده شود.^۲ در نشست مارچ ۲۰۰۷، شورای اروپا نیز یک سیاست منسجمی برای انرژی و تغییرات آب و هوایی اتخاذ نمود که سه

^۱ کلیه اطلاعات و مطالب مربوط به این سازمان از سایت رسمی سازمان به آدرس زیر گرفته شده است: http://ec.europa.eu/environment/index_en.htm

^۲ مهریار داشاب، «منشور حقوق اساسی اتحادیه اروپائی (۷ دسامبر ۲۰۰۰)»، مجله پژوهش حقوق و سیاست، شماره ۱۳۸۳، ۱۳۸۳، ص ۱۸۱

هدف امنیت فزاینده عرضه انرژی، قابلیت دسترسی به انرژی ارزان و توسعه پایدار در عین مبارزه با تغییرات آب و هوایی را دنبال می‌کرد. تمرکز کمیسیون اروپا^۱ روی مساله توسعه پایدار در بخش انرژی، عمدتاً از طریق اتخاذ بسته سبز قانونی در ژانویه ۲۰۰۸ صورت گرفته است. این طرح شامل پیشنهاداتی برای ایفاء تعهدات اتحادیه اروپا در مبارزه با تغییرات آب و هوایی و ترویج استفاده از انرژهای تجدید پذیر می‌باشد.^۲ در دسامبر ۲۰۰۸، بسته سبز به طور رسمی میان پارلمان اروپا و شورای اروپا مورد توافق قرار گرفت. در این راستا دولتهای عضو متعهد به نیل به اهداف زیر شدند:

- کاهش گازهای گلخانه‌ای تا حد ۲۰٪ در سال ۲۰۲۰ در مقایسه با سطح ۱۹۹۰
- افزایش نسیم تولید انرژی تجدید پذیر تا ۲۰٪ از مجموعه کل انرژی تاسال ۲۰۲۰

توسعه کارایی انرژی تا ۲۰۲۰ تا سال ۲۰۲۰، لذا اهداف زیست محیطی خاص سیاست‌های انرژی اتحادیه اروپا عبارتند از:

- کاهش تأثیرات زیست محیطی تولید و مصرف انرژی
- ترویج ذخیره انرژی و کارایی انرژی
- افزایش سهم تولید و مصرف انرژی‌های پاک»^۳

در راستای نیل به این اهداف، اتحادیه اروپا اولویت‌های زیر را در دستور کار خود قرار داده است:

- تسهیل همکاری میان دولتهای عضو، طرفین ذینفع و اتحادیه اروپا

این همکاری می‌بایست شامل تبادل اطلاعات، انتقال بهترین عملکرد و ارایه تجزیه و تحلیل‌های مشترک باشد. همچنین مشارکت بیشتر مراجع رسمی محلی و منطقه‌ای نیز در این بین ضروری است.

- ارتقاء اقدامات خط مشی انرژی خاص:

این اقدامات که در چارچوب برنامه ساختاری برای اقدامات بخش انرژی توسعه یافته‌اند، بایستی به توسعه منابع انرژی تجدید پذیر، افزایش کارایی انرژی و ارتقاء تولید انرژی کمک نماید. به طور کلی چارچوب حقوقی بخش انرژی بایستی به منظور رعایت ملاحظات زیست محیطی اصلاح شود.

• تضمین هماهنگی بهتر با سایر موادین خط مشی اتحادیه اروپا در زمینه انرژی:

سیاست‌های تحقیق، کشاورزی، صنعتی، حمل و نقل و مالیات همگی بایستی در توسعه پایدار منابع انرژی سهیم باشند.

^۱ State Review of Sustainable Development in the Energy Sector Ref: C09-SDE-10-031 April 2009.

^۲ available at: http://ec.europa.eu/environment/climat/climate_action.htm

^۳ European Environment Agency, Energy and environment in the European Union Environmental issue report, No 31, 2002, p.9

- توسعه پاسخ خط مشی انرژی به تغییرات آب و هوایی و نتایج مذاکرات صورت گرفته در چارچوب پروتکل کیوتو: داشتن گفتمان مطلوب با سایر کشورها، هم توسعه یافته و هم در حال توسعه، در زمینه ترویج سیستم‌های انرژی پایدار و منابع انرژی واجد اهمیت است.
- ایجاد سیستم کنترلی و شاخص‌هایی به منظور ارزیابی پیشرفت‌ها در زمینه ادغام زیست محیطی: شاخص‌های موجود در همکاری با دولت‌های عضو به منظور تضمین کارایی سیستم‌های آنها مورد ارزیابی قرار خواهد گرفت.^۱

اتحادیه اروپا در راستای عملیاتی نمودن اهداف و استراتژی‌های خود در زمینه انرژی پایدار، مجموعه اقداماتی برای ادغام هرچه بیشتر ملاحظات زیست محیطی با سیاست‌های انرژی ایجاد نموده و پیشرفت‌های حاصله را ارزیابی می‌کند. مثالهای متعدد زیر قابل ذکر است:

اتحادیه اروپا سندی موسوم به سند سبز دارد. در این سند کمیسون اروپا سیاست مشترکی در زمینه انرژی ارایه می‌کند که اروپا را قادر به مواجهه با چالش‌های عرصه انرژی برای آینده و آثاری که آن روی محیط زیست خواهد داشت می‌نماید. سند سبز یک رهنمود مهم در توسعه خط مش از اتحادیه اروپا است. اگر اروپا به عنوان دومین بازار بزرگ انرژی دنیا و پیشرو در مدیریت تقاضا و ارتقاء منابع انرژی تجدید پذیر خواهان نیل به اهداف زیست محیطی است، آن بایستی موضوعات اساسی مربوط به انرژی نظری تغییرات آب و هوایی را برطرف نماید. سند سبز در راستای این است که اتحادیه اروپا بایستی پیش قراول جینه مبارزه با تغییرات آب و هوایی بوده و تکنولوژی‌هایی را توسعه دهد که تضمین کننده انرژی پاک و پایدار برای آینده باشد. در این راستا کمیسیون از دولت‌های عضو اتحادیه اروپا به عنوان پیشرو در جلوگیری از تغییرات آب و هوایی می‌خواهد نهایت تلاس خود را در مبارزه فعالانه با تغییرات آب و هوایی از طریق ارتقاء منابع انرژی تجدید پذیر و کارایی انرژی به کار بینند. در سند سبز سال ۲۰۰۵ در خصوص امنیت انرژی، کمیسیون نشان داد که تا سال ۲۰۲۰ حدود ۲۰٪ از انرژی مورد استفاده امروزی می‌تواند ذخیره شود. این هدف عنصر کلیدی طرح اقدام کارایی انرژی است که توسط کمیسون ارایه شده است. اتحادیه اروپا بدون جهش تکنولوژیک، در ماموریت خود مبنی بر کربنیزه کردن بخش‌های الکتریسته و انرژی تا سال ۲۰۵۰ با مشکل مواجه خواهد شد. سرمایه گذاری سنگین و گسترده برای ایجاد اینده انرژی پایدار لازم است. اقدامات اتحادیه اروپا برای تضمین امنیت عرضه انرژی، از طریق تضمین سرمایه گذاری در زیرساخت‌ها و تکنولوژی انرژی‌های تجدید پذیر صورت خواهد گرفت. برای این منظور استراتژی انرژی ۲۰۲۰ یک چارچوب اروپایی آرمانی برای سیاست انرژی فراهم ساخته و اولویت‌های انرژی را برای ۱۰ سال آتی ارایه نموده است. کارایی انرژی اولین حوزه‌ای است که اتحادیه اروپا در سطح جهانی آن را دنبال می‌نماید. ذخیره ۲۰٪ انرژی تا سال ۲۰۲۰ در قالب کارایی انرژی هدف اساسی برای نیل به برنامه‌های بلند مدت انرژی و اهداف آب و هوایی بوده و کارآمدترین روش به لحاظ اقتصادی برای کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای است. در این راستا پارلمان اروپا از اتحادیه اروپا و سایر دولت‌های صنعتی درخواست نموده است تا اهداف میان مدت کاهش ۲۵ الی ۴۰ درصدی در کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای و اهداف بلند مدت کاهش گازهای گلخانه‌ای تاحداقل ۸۰٪ تا سال

^۱ مهرپور، حسین، نظام بین المللی حقوق بشر، چاپ هفتم، انتشارات اطلاعات، تهران، ۱۳۹۷، ۱۹۰

^۲ -2005 Green Paper on Energy Security

۲۰۵۰ در مقایسه با سال ۱۹۹۰ را محقق نمایند.^۱ محدوده تعهدات هر یک از کشورهای توسعه یافته در ضمیمه «ب» پروتکل کیوتو آمده است که از حداقل ۸٪ کاهش برای کشورهای عضو اتحادیه اروپا تا حداقل ۱۰٪ کاهش برای جزایر کوچک می‌باشد.^۲

هفتمین برنامه ساختاری اتحادیه اروپا در زمینه تحقیق^۳ ابتکار دیگری است که تلاش دارد تکنولوژی‌های مدرن انرژی را که کارایی انرژی تولید شده و مصرف شده در اروپا را افزایش می‌دهد توسعه دهد. در این راستا کمیسیون اروپا یک طرح استراتژیک به منظور حمایت از تلاش‌های پژوهشی در زمینه انرژی و ارایه تکنولوژی‌های جدید به بازار تهیه نموده است. کمیسیون همچنین بر کمبود منابع انرژی تجدیدپذیر در اتحادیه اروپا تاکید دارد. کمیسیون، نقشه راه انرژی‌های تجدیدپذیر^۴ را برای ایجاد محیط زیست پایداری که در آن انرژی‌های تجدیدپذیر توسعه می‌یابند ارایه نموده است. این نقشه راه می‌بایست اهداف عام و خاص اتحادیه اروپا برای سال ۲۰۲۰ را ارزیابی نموده و لیستی از اقدامات لازم برای ارتقاء منابع انرژی پاک و تجدیدپذیر ارایه نماید. پارلمان اروپا در سال ۲۰۰۶ در راستای رعایت تعهدات خود مبنی بر کاهش ۲۰٪ انتشار گازهای گلخانه‌ای طبق پروتکل کیوتو مبادرت به تشکیل مرکز دیده بان کارایی انرژی^۵ نمود که هم بر وضع قوانین و مقررات در این حوزه توجه داشته و هم به فعالیتهای انجام شده در این حوزه نظرارت دارد. این برنامه یکی از مهم ترین برنامه‌های اتحادیه اروپا برای افزایش کارایی انرژی، کاهش شدت انرژی و ترویج استفاده از انرژی‌های تجدیدپذیر قلمداد می‌شود. کمیسیون اروپایی در ۱۹ اکتبر ۲۰۰۶ به منظور ارتقاء کارایی انرژی، طرح اقدامی برای کارایی انرژی ارایه نمود که به شکل یک موافقنامه چارچوبی بین‌المللی شامل هم کشورهای توسعه یافته و هم در حال توسعه شامل بزرگ، هند، ژاپن، چین، روسیه و ایالات متحده می‌شود.^۶ دستور العمل مربوط به انهدام تاسیسات ساحلی بلا مصرف نفت و گاز، برنامه‌های ساختاری برای توسعه تحقیقاتی و فنی، موارد قانونی در ارتباط با مالیات بر محصولات انرژی، سوزاندن پسماندهای انرژی و گازهای آلاینده ناشی از وسائل نقلیه از دیگر برنامه‌های عملیاتی اتحادیه اروپا در زمینه رعایت اصل توسعه پایدار زیست محیطی در حوزه انرژی است.^۷

سازمان توسعه همکاری اقتصادی

برای احیاء اروپای آسیب دیده از جنگ جهانی دوم و در قالب اجرای طرح مارشال، سازمان همکاری اقتصادی اروپا در سال ۱۹۴۷ ایجاد شد. اجرای این طرح راه را برای آغاز عصر جدید در عرصه همکاری در زمینه تغییر اینده اروپا هموار ساخت. این تشكیل با الحاق کانادا و ایالات متحده، بعد بین‌المللی به خود گرفت و کنوانسیون سازمان توسعه همکاری اقتصادی در ۱۴ دسامبر ۱۹۶۰ ایجاد شد. با لازم الاجرا شدن این کنوانسیون سازمان همکاری اقتصادی اروپا در سال ۱۹۶۱ جای خود را به سازمان توسعه همکاری اقتصادی

^۱ European Parliament resolution of 4 February 2009 on "2050: the future begins today Recommendations for the EU's future integrated policy on climate change" (2008/2105(IND)) http://www.europarl.europa.eu/news/expert/infoPressPage/064-48340-033-02-06-11_20090204IPR48324-02-02-2009-2009-false/default_en.htm

^۲ آیگناس، زایدل هوهن فلدرن، حقوق بین‌الملل اقتصادی، ترجمه سید قاسم زمانی، چاپ هشتم، موسسه مطالعات و پژوهش‌های حقوقی شهر دانش، تهران، ۱۳۹۸، ص ۱۳۷.

^۳ EU's 7th Framework Programme for research

^۴ Action Plan on Energy Efficiency

^۵ Energy Efficiency Watch Initiative

^۶ Anatole Boute, op.cit, p.4

^۷ رضایی نژاد، ایرج، حق توسعه، چاپ اول، انتشارات مجده، تهران، ۱۳۹۷، ص ۴۴

داد. امروزه این سازمان ۳۴ عضو از سرتاسر جهان دارد که حجم قابل توجهی از تجارت و سرمایه‌گذاری جهانی را به خود اختصاص داده و نقش اساسی در الحاظ چالش‌های پیش روی اقتصاد جهانی و ارایه پیشنهادات برای حل آنها دارد. دو ارگان مهم متعلق به سازمان توسعه همکاری اقتصادی که اختصاص به مقوله انرژی می‌پردازند، آژانس بین‌المللی انرژی و آژانس انرژی هسته‌ای می‌باشد.

- آژانس بین‌المللی انرژی^۱

ژ آژانس بین‌المللی انرژی در واکنش به بحرانهای نفتی سالهای ۱۹۷۳ و ۱۹۷۴ و به منظور کمک به کشورها در ارایه یک پاسخ جمعی به وقفه‌های اساسی در عرضه نفت به بازارهای جهانی ایجاد شد. این آژانس به دنبال تامین و تضمین منافع دولتها و شرکت‌های غربی در بازار نفت، در هم شکستن اقتدار سازمان اپک و تثبیت قیمت نفت در بازارهای جهانی بود. این سازمان امروزه ۲۸ کشور عضو دارد. اهداف اساسی آن عبارتند از:

- حفظ و ارتقاء سیستم‌هایی برای حل مشکل اختلال در عرضه انرژی
- ارتقاء سیاست‌های ملی انرژی در چارچوب جهانی از طریق همکاری با سایر دولتها غیر عضو، صنایع و سازمان‌های بین‌المللی
- نقش آفرینی به عنوان یک سیستم اطلاعاتی دائمی در زمینه ابزارهای بین‌المللی انرژی
- ارتقاء ساختار عرضه و تقاضای انرژی جهانی از طریق توسعه منابع انرژی جایگزین و افزایش کارایی استفاده از انرژی
- ارتقاء همکاری بین‌المللی در خصوص تکنولوژی انرژی
- همکاری در ادغام سیاست‌های زیست محیطی و انرژی^۲

موضوعات مطروحه در چارچوب این سازمان، بیوانرژی، تکنولوژی‌های انرژی پاک، کارایی انرژی، شاخصهای کارایی انرژی، تغییرات آب و هوایی و ذخیره کربن می‌باشد. آژانس بین‌المللی انرژی به دولتهای عضو در خصوص راهکارهای توسعه سیاست‌های انرژی به نحوی که به طور موثر تغییرات آب و هوایی را مورد لحاظ قرار دهد راهنمایی‌هایی ارایه می‌کند. بخشی از این کار شامل ارائه بهترین نمونه‌های عملی می‌باشد به طوری که دولتها بتوانند به طور مطلوبی از آنها الگوبرداری نمایند. همچنین این آژانس بانک اطلاعاتی در خصوص سیاست‌ها و اقدامات دولتهای عضو برای کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای و بانک اطلاعاتی در خصوص کارایی انرژی و انرژی‌های تجدید پذیر دارد. آژانس مزبور همچنین دبیر خانه‌ای برای گروه تخصصی تغییرات آب و هوایی در زمینه کنواصیون ساختاری سازمان ملل متحد ایجاد نموده است که تجزیه و تحلیل فنی در خصوص موضوعات مربوط به تغییرات آب هوایی را فراهم می‌سازد. گروه تخصصی تغییرات آب و هوایی^۳، مجموعی از نمایندگان دولتهای عضو سازمان توسعه همکاری‌های اقتصادی و سایر کشورهای صنعتی است که هدف اصلی آن ارتقاء درک موضوعات فنی در مذاکرات بین‌المللی تغییرات آب و هوایی است. این گروه، نشستهایی با مشارکت نمایندگان دولت‌ها، بخش خصوصی و اعضاء جامعه مدنی به منظور تبادل اطلاعات در زمینه تغییرات آب و

^۱ کلیه اطلاعات و مطالب مربوط به این سازمان از سایت رسمی سازمان به آدرس زیر گرفته شده است / www.lea.Org

^۲ شایگان، فریده، طرح گروهی ظرفیت سازی ملی برای ارتقاء حقوق بشر و دسترسی بیشتر به عدالت: حق توسعه چاپ اول، انتشارات دانشگاه تهران، تهران، ۱۴۰۱، ۱۳۸۸

^۳ Climate Change Expert Group (CCXG)

هوایی و افزایش مشارکت کشورهای در حال توسعه و توسعه یافته برگزار می‌کند. دورنمای انرژی جهانی،^۱ امروزه معتبر ترین منبع تجزیه و تحلیل بازاری انرژی می‌باشد که نگاه انتقادی به روندهای موجود انرژی داشته و ابعاد اقتصادی، زیست محیطی و اجتماعی آنتی انرژی را تبیین می‌کند. این سند مورد استفاده بخش‌های خصوصی و عمومی در زمینه برنامه ریزی، سرمایه‌گذاری و آینده انرژی پایدار قرار می‌گیرد. در ۱۱ ژوئن ۲۰۱۲ آژانس بین‌المللی انرژی، آخرین سند منتشره خود در زمینه پیشرفت‌های جدید در حوزه تکنولوژی انرژی موسوم به دورنمای تکنولوژی انرژی ۲۰۱۲ را ارایه نمود که نشان می‌دهد چگونه تکنولوژی‌ها می‌توانند تاثیرات قابل توجهی در نیل به اهدا کاهش دمای جهانی تا ۲ درجه سانتی گراد و ارتقاء امنیت انرژی داشته باشند.^۲ این سند سناریوها و استراتژی‌هایی در خصوص جریانهای انرژی و الزامات یک آینده پاک، ایمن و رقابتی تا سال ۲۰۵۰ ارایه می‌نماید.

- آژانس هسته‌ای بین‌المللی^۳

همکاری توسعه اقتصادی، به دنبال رشد سریع و فزاینده نیاز اروپای جنگ زده به انرژی از یک سو و قابلیت‌های انرژی هسته‌ای در تامین این نیازها، آژانس انرژی هسته‌ای اروپایی را در فوریه ۱۹۵۸ ایجاد نمود. نام این آژانس به منظور نشان دادن بعد فرامرزی عضویت در آن در سال ۱۹۷۲ به آژانس انرژی هسته‌ای تغییر یافت. امروزه آژانس انرژی هسته‌ای متشكل از ۳۱ کشور از اروپا، آمریکای شمالی و شرق دور می‌باشد. این کشورها تقریباً ۹۰٪ ظرفیت هسته‌ای کل جهان را در اختیار دارند. انرژی هسته‌ای تقریباً یک پنجم انرژی تولید شده در کشورهای عضو آژانس انرژی هسته‌ای را تشکیل می‌دهد. این سازمان با آژانس بین‌المللی انرژی هسته‌ای و سازمان‌های زیست محیطی همکاری نزدیکی دارد. هدف این آژانس ارایه مساعدت به کشورهای عضو در توسعه بنیان‌های علمی، فنی و قانونی مورد نیاز برای استفاده مطلوب اقتصادی و زیست محیطی از انرژی هسته‌ای برای مقاصد صلح آمیز است. این هدف از طریق همکاری بین‌المللی، تدارک ارزیابی رسمی و ارتقاء درک مشترک از موضوعات کلیدی به عنوان داده‌هایی برای تصمیمات توسعه‌ای در زمینه استراتژی انرژی هسته‌ای و توسعه تجزیه و تحلیل‌های سازمان توسعه اقتصادی در حوزه‌هایی مثل انرژی و توسعه پایدار تحقق می‌یابد. آژانس بین‌المللی هسته‌ای، انرژی هسته‌ای را در چارچوب موضوعات گسترده تری نظری توسعه پایدار مورد لحاظ قرار میدهد. این آژانس به منظور نیل به این هدف، به عنوان مرکزی برای تبادل اطلاعات و تجارب و ارتقاء همکاری بین‌المللی و مرکزی برای کمک به کشورهای عضو برای پیشبرد تخصص فنی خود در زمینه محیط زیست عمل می‌کند. در پرتو فعالیت‌های آژانس بین‌المللی هسته‌ای، کشورهای عضو در طول ۵۰ سال فعالیت هسته‌ای خود نشان داده اند که برنامه‌های انرژی هسته‌ای خود را به نحوی مدیریت کرده اند که تاثیرات زیست محیطی کمتری به نسبت سایر منابع انرژی بالاخص از منظر انتشار آلاینده‌ها داشته است.

این آژانس همچنین نقش قابل توجهی در زمینه ارتقاء حقوق بین‌المللی انرژی داشته است. هدف این آژانس در این حوزه کمک به ایجاد رژیم‌های حقوقی ملی و بین‌المللی استفاده صلح آمیز از انرژی هسته‌ای، شامل تجارت بین‌المللی در زمینه مواد و تجهیزات هسته‌ای برای لحاظ موضوعات مسئولیت و جبران صدمات هسته‌ای و ایجاد مرکزی برای تبادل اطلاعات و آموزش حقوق هسته‌ای

^۱ World Energy Outlook(WEO)

^۲ سنگوپتا آرجون (۲۰۱۳) «حق توسعه در نظریه و عمل» ترجمه منوچهر توسلی جهرمی، نشریه دفتر خدمات حقوقی بین‌المللی، شماره ۳۰، ص ۱۱

^۳ کلبه اطلاعات و مطالب مربوط به این سازمان از سایت رسمی سازمان به آدرس زیر گرفته شده است: www.oecd-nea.org/

می‌باشد. کمیته حقوق هسته‌ای^۱ و مدرسه بین‌المللی حقوق هسته‌ای^۲ از موسسات فعال در حوزه حقوق انرژی هسته‌ای در چارچوب این آژانس می‌باشند. بولتن حقوق هسته‌ای^۳ یک مجله بین‌المللی منحصر به فرد در زمینه حقوق انرژی هسته‌ای می‌باشد که اطلاعات جامع و مفیدی در خصوص آخرین تحولات در زمینه توسعه حقوق هسته‌ای ارایه می‌کند. یکی از گزارشات مهم این آژانس چشم انداز انرژی هسته‌ای^۴ می‌باشد که با استفاده از آمارهای موجود، پیش‌بینی‌هایی در زمینه انرژی هسته‌ای تا سال ۲۰۵۰ با لحاظ سناریوهای رشد و احتمالات پیشرو در زمینه آینده انرژی هسته‌ای ارایه می‌دهد. آن همچنین تجزیه و تحلیل‌ها و پیشنهادات منحصر به فردی در زمینه چالش‌های احتمالی پیش رو میدهد که یکی از موضوعات مطروحه در این چارچوب ارزیابی تاثیرات زیست محیطی می‌باشد.

قضايای دائر بر ارتباط به رسمیت شناختن حق بر انرژی و الزامات حقوق بشری در ایران

در سال ۱۹۷۶ میلادی، میثاق بین‌المللی حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی، مجموعه‌ای از نسل دوم حقوق بشر را مطرح کرد که به دنبال گسترش عدالت اقتصادی و اجتماعی و فراهم کردن یک زندگی شرافتمدانه برای تمامی آحاد بشر بود. در بخشی از این میثاق به وظیفه دولتها برای فراهم کردن استانداردهای مناسب زندگی همچون حق بر غذا، حق بر سرپناه و مسکن و حق بر پوشش مناسب اشاره می‌کند. دولت ایران نیز که در سال ۱۳۵۴ خورشیدی به این میثاق جهانی پیوسته و آن را در مجلس تصویب کرده است، وظیفه اجرای مفاد آن را بر عهده دارد. درست است که در این میثاق از حق بر انرژی صراحة سخنی به میان نیامده است^۵، اما همان‌گونه که بیان شد دستیابی به حقوق مذکور بدون فراهم نمودن دسترسی به منابع انرژی ممکن نیست، بنابراین ما به طور ضمنی می‌توانیم حق بر انرژی را از مفاد این میثاق بین‌المللی استنباط کنیم.

از سوی دیگر، در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران آمده است که دولت وظیفه دارد برای نیل به اهدافی چون رفع تبعیض‌های ناروا و ایجاد امکانات عادلانه برای همه در تمام زمینه‌های مادی و معنوی، پی‌ریزی اقتصاد صحیح و عادلانه طبق ضوابط اسلامی جهت ایجاد رفاه و رفع فقر و برطرف کردن هر نوع محرومیت در زمینه‌های تغذیه، مسکن، کار، بهداشت و تعمیم بیمه، همه امکانات خود را به کار گیرد. بر همین اساس، دولت موظف است بستر مناسب برای اجرای حقوق مذکور را نیز فراهم کند که دسترسی به منابع انرژی یکی از ملزمات آن است^۶.

حق بر انرژی از مولفه‌هایی تشکیل می‌شود که هر یک در ایجاد این حق و فراهم کردن امکانات بهره‌مندی از این حق برای مردم تاثیرگذارند. حق بر دسترسی به انرژی اولین عنصر تشکیل‌دهنده این حق به شمار می‌رود و عبارت است از وظیفه دولت به فراهم نمودن امکان دسترسی شهروندان به منابع انرژی (بهویژه برق، گاز و سوخت خودرو). برای تحقق عناصر دیگر حق بر انرژی باید ابتدا دسترسی به این منابع ممکن باشد. عنصر بعدی، حق دسترسی پایدار به این منابع است که مطابق آن دولت باید شرایطی را برای شهروندان فراهم کند تا بدون قطعی یا کمبود این منابع به آنها دسترسی داشته باشند و همچنین دولت نمی‌تواند دسترسی شهروندان

^۱ Nuclear Law Committee (NLC)

^۲ International School of Nuclear Law

^۳ Nuclear Law Bulletin

^۴ Nuclear Energy Outlook (NEO)

^۵ میرزاوه ایمان توسعه از منظر حقوق بشر، ماهنامه اقتصاد توسعه، شماره ۱۶، ۱۳۹۵، ص ۲۹-۳۰

^۶ رضایی نژادآبرج، «تاملی بر مفهوم حق بر توسعه»، دانشنامه حقوق و سیاست، شماره ۱۰، ۱۳۸۷، ص ۱۶

به این منابع را بدون مجوز قانونی قطع کند؛ و در نهایت عنصری بسیار مهم و اقتصادی، که از آن به حق دسترسی مفروض به صرفه به منابع انرژی یاد می‌شود این مولفه است که به موجب آن دولت وظیفه فراهم نمودن منابع انرژی با قیمت مناسب برای مردم را بر عهده دارد؛ به عبارت دیگر، یکی از مبانی حقوقی پرداخت یارانه‌های انرژی را می‌توان این حق مردم نسبت به دسترسی مفروض به منابع انرژی دانست^۱.

نتیجه‌گیری

میزان حمایت دولتها از اجرای این حق به شدت به منابعی که در اختیار دارند وابسته است؛ به عبارت دیگر دولتها نسبت به امکانات خود و سرمایه‌های مالی و طبیعی کشور می‌توانند به رفع این نیازهای مردم کمک کنند. بنابراین در میان کشورهای مختلف میزان این حمایتهای حقوقی متفاوت است. کشور ما به دلیل بهره‌مندی از منابع سرشار هیدروکربوری، نه تنها می‌تواند نیاز به انرژی را در داخل کشور تامین کند، بلکه امکان صدور آن به سایر کشورها را نیز دارد. بنابراین دولت باید متناسب با سطح رفاه اجتماعی در جامعه، انرژی در دسترس و مفروض به صرفه برای شهروندان، با عنایت به الزامات حقوق بشری تامین کند.

زیرا می‌بایست این نکته را مدنظر قرارداد که اساساً توسعه پایدار و حقوق بشر رابطه مستقیمی با هم دارند. بدون تحقق توسعه پایدار نمی‌توان امیدوار به تحقق حقوق بشر بود. رابطه بین حقوق بشر و منابع طبیعی از جمله مسئله انرژی ابتدا در حوزه فلسفی مطرح و سپس به حوزه حقوقی وارد شد. حق به استفاده از انرژی جز حقوق بشر و در نتیجه منشا آن حقوق طبیعی است. باید مهم‌ترین هدف تبدیل امتیازهای اساسی منابع طبیعی و زیست محیطی به قوانین حقوقی داخلی و هنجارهای الزام‌آور بین‌المللی باشد تا دولتها و گروه‌ها نتوانند این حقوق ذاتی را نقض کنند. ارزش‌های درونی طبیعت (هر موجودی دارای ارزش بدون وابستگی اش به انسان است) مفهوم مرکزی در فلسفه منابع طبیعی محوری است و طبیعت را به جای انسان در مرکز جهان قرار می‌دهد. توسعه پایدار به عنوان مسیر استفاده از این منابع طبیعی موجود، ارتقا توسعه اقتصادی، حفاظت از منابع انرژی برای نسل حاضر و نسل‌های آینده و ارائه کننده بهترین راه استفاده از توسعه برای بهبود و ارتقا حقوق بشر است که به طور کلی باید از اینگونه تعبیر نمود که توسعه پایدار به عنوان یک چارچوب مفهومی و حقوقی برای حق به انرژی و حقوق بشر محسوب می‌شود.

منابع

- سنگوپتا آرجون (۲۰۱۳). «حق توسعه در نظریه و عمل» ترجمه منوچهر توسلی جهرمی، نشریه دفتر خدمات حقوقی بین‌المللی، شماره ۳۰، ص ۱۱
- آزادارمکی تقی، شهبازی زهره مبارکی مهدی، «بررسی شناسایی شاخص‌های کاربردی توسعه اجتماعی» فصلنامه مطالعات توسعه اجتماعی فرهنگی سال اول، شماره اول، ۱۳۹۱
- انصاری، باقر، «مبانی حقوق همبستگی»، فصلنامه حقوقی دانشکده حقوق دانشگاه تهران، دوره ۴۱، شماره ۴، ۱۳۹۰
- ایده، آسیبورن، کراوزه، کاتارینا، روساس، الن، ۱۳۹۲، حقوق اقتصادی اجتماعی و فرهنگ، ترجمه حمید قبری، چاپ دوم، مجمع علمی و فرهنگی مجده، تهران
- آیگناس، زايدل هوهن فلدرن، حقوق بین‌الملل اقتصادی، ترجمه سید قاسم زمانی، چاپ هشتم، موسسه مطالعات و پژوهش‌های حقوقی شهر دانش، تهران، ۱۳۹۸

^۱ آزادارمکی تقی، شهبازی زهره مبارکی مهدی، «بررسی شناسایی شاخص‌های کاربردی توسعه اجتماعی» فصلنامه مطالعات توسعه اجتماعی فرهنگی سال اول، شماره اول، ۱۳۹۱، ص ۴

- پری، مایکل، «آیا حقوق بشر جهانی است؟ چالش نسبی گرا و موضوعات مرتبط»، در: حقوق بشر (نظریه ها و رویه ها)، تألیف و ترجمه حسین شریفی طرازکوهی، چاپ اول، انتشارات بنیاد حقوقی میزان، تهران، ۱۳۹۶
- حبیبی، همایون و سوده، شاملو، « نقش دیوان بین المللی دادگستری در توسعه حقوق بین الملل»، فصلنامه پژوهش حقوق عمومی، سال پانزدهم، شماره ۴۱، ۱۳۹۲
- رضایی نژاد ایرج، « تاملی بر مفهوم حق بر توسعه» دانشنامه حقوق و سیاست، شماره ۱۰، ۱۳۸۷
- رضایی نژاد، ایرج، حق توسعه، چاپ اول، انتشارات مجده، تهران ، ۱۳۹۷
- رضایی نژاد، ایرج، حق توسعه، چاپ اول، انتشارات مجده، تهران ، ۱۳۹۷
- سن، آمارتیا کومار، توسعه به مثابه آزادی، ترجمه وحید محمودی، چاپ چهارم، انتشارات دانشگاه تهران، تهران، ۱۳۹۴
- شایگان، فریده، طرح گروهی ظرفیت سازی ملی برای ارتقاء حقوق بشر و دسترسی بیشتر به عدالت: حق توسعه چاپ اول، انتشارات دانشگاه تهران، تهران، ۱۳۸۸
- شایگان، فریده، طرح گروهی ظرفیت سازی ملی برای ارتقاء حقوق بشر و دسترسی بیشتر به عدالت: حق توسعه چاپ اول، انتشارات دانشگاه تهران، تهران، ۱۳۸۸
- قاری سیدفاطمی، سید محمد، حقوق بشر در جهان معاصر(درآمدی بر مباحث نظری: مفاهیم، مبانی، قلمرو و منابع)، جلد ۱ چاپ چهارم موسسه مطالعات و پژوهش‌های حقوقی شهر دانش، تهران، ۱۳۹۷
- قانعی، محسن، جایگاه حق توسعه از منظر حقوق بشر بین المللی، چاپ اول، انتشارات نگاه بینه، تهران، ۱۳۹۷
- محمودی وحید(۱۳۸۹) حق دستیابی به توسعه و توسعه حق مدار، مجله اطلاعات سیاسی اقتصادی،تهران
- مهرپور، حسین، نظام بین المللی حقوق بشر، چاپ هفتم، انتشارات اطلاعات، تهران، ۱۳۹۷
- مهریار داشاب، «منشور حقوق اساسی اتحادیه اروپائی (۷ دسامبر ۲۰۰۰)»، مجله پژوهش حقوق و سیاست، شماره ۱۳، ۱۳۸۳
- موسوی میر کلائی، سید طه، جهان شمالی و نسبی گرایی حقوق بشر (رهیافت اسلامی)، چاپ اول، انتشارات دانشگاه علوم قضائی و خدمات اداری، تهران، ۱۳۹۸
- موسوی میر کلائی، سید طه، جهان شمالی و نسبی گرایی حقوق بشر (رهیافت اسلامی)، چاپ اول، انتشارات دانشگاه علوم قضائی و خدمات اداری، تهران، ۱۳۹۷
- موسوی میر کلائی، سید طه، میرعباسی، سید باقر و رئیسی، لیلا، «جهان شمالی و نسبی گرایی حقوق بشر در رویکرد اسلام و رویه ای دولت های اسلامی»، فصلنامه دیدگاه های حقوق قضائی، شماره ۶۷، ۱۳۹۳
- مولایی، یوسف، «حق توسعه از ادعای سیاسی تا مطالب حقوقی»، فصلنامه سیاست، مجله دانشکده حقوق و علوم سیاسی، شماره ۴، ۱۳۸۹
- میرزاده ایمان توسعه از منظر حقوق بشر، ماهنامه اقتصاد توسعه، شماره ۱۶۵، ۱۳۹۵

- Assefa tadeg Mesenbet(2010) Reflections on the right to development challenges and prospects,African Human Right law Journal,N.10.
- Available at: [Http://www.Undp.Org/Content/Undp/En/Home/Ourwork/Environmentandenergy/Focus Areas/Sustai c-Energy. Html#](http://www.Undp.Org/Content/Undp/En/Home/Ourwork/Environmentandenergy/Focus Areas/Sustai c-Energy. Html#) Last visited on 27/03/2013.
- Ellis, Karen and Jodie Keane (2016). "Do we need a new 'Good for Development' label?". Overseas Development Institute.
- European Environment Agency, Energy and environment in the European Union Environmental issue report, No 31, 2002, p.9

- European Parliament resolution of 4 February 2009 on "2050: the future begins today Recommendations for the EU's future integrated policy on climate change" (2008/2105(IND))
<http://www.europarl.europa.eu/news/expert/infopress> page/064-48340-033-02-06-11
20090204IPR48324-02-02-2009-2009-false/default_en.htm
- Ghai Yash(2001) Human Right and Social Development program,United Nations research Institue for social development, paper N.5.
- international Atomic Energy Agency, Fundamental Safety Principles Safety Fundamentals, IAEA Safety Standards Series No. SP-1. Fundamental Safety Principles Safety Fundamentals, Vienna, 2006, P.5
- Littman, David G. (2013). "Human Rights and Human Wrongs". National Review. New York. The principal aim of the 1948 Universal Declaration of Human Rights (UDHR) was to create a framework for a universal code based on mutual consent.
- Mareike Meyn (2018). "Beyond rights: Trading to win". COPLA. Archived from the original on 29 April 2011. Retrieved 19 March 2013.
- State Review of Sustainable Development in the Energy Sector Ref: C09-SDE-10-031 April 2009. available at: http://ec.europa.eu/environment/climat/climate_action.htm
- UNDP, Environment, Enrgy And UNDP, P.1. available at: <http://www.undp.org/content/undp/en/home/ourwork/> Overview. Html Last visited on 27/03/2013.

Examining the ideas related to sustainable development in the light of the laws on the right to use energy and human rights

Mona Shahriari¹

Abstract

Development in international law is discussed in both economic and human dimensions. Economic development is government-centered development based on economic growth and per capita income; Human development, on the other hand, is defined in terms of human rights requirements, based on indicators such as education level, health level and life expectancy level. In the context of energy law, developing countries do not take environmental considerations into account, mainly in order to achieve economic development due to vital economic needs, and lead to environmental degradation and pollution that is ultimately contrary to human rights. Due to the existing importance and necessity, the present paper has written a research in an analytical-descriptive manner in this regard. The findings indicate that in addition to the existence of laws governing the promotion of the principle of sustainable development in international energy law, the existence of organized mechanisms at the regional, supra-regional and global levels to implement and

¹ Graduate of Public Law, Faculty of Law and Political Science, Islamic Azad University, Zahedan Branch
Email: Monashahriari1365@gmail.com

enforce energy law rules and address the challenges ahead is essential for access to sustainable energy. It seems. In fact, the challenges facing sustainable development are so profound that in some cases addressing these challenges requires international cooperation. In this regard, international institutions can help enhance the ability of countries to solve energy challenges. It should therefore be noted that developing countries need to change the pattern of international energy law. These countries must adopt policies that first provide the basic grounds and capacities for their economic development; So that it can meet the basic material needs of the country; Then, reaching the minimum level of development, the previous policies should be pursued in a way that, while achieving economic development, by providing access to energy services, provide grounds for human development and the realization of other examples of human rights.

Keywords: **development, human rights, energy rights, laws and regulations, sustainable development**